

Oázis

A Magyar Schönstatt Család lapja

Mária viszi végbe
az átalakulás csodáját

2026. tavasz

2026. május 31. vasárnap

Óbudavári Küldetésünne

Családi
akadályverseny

Szentmise

Közösségeink
bemutakozása

Előadás

Változatos
gyerekprogramok

Vendégünk és a szentmise főcelebránsa:
a brazil Alexandre Awi Mello atya
a nemzetközi Schönstatt Mozgalom elöljárója

Csodákra várva – csodákban élve

Egy iskolai osztályterem faliújságján volt kifüggesztve a gondolat: „Csodákat várunk, pedig benne élünk.” Olykor hasonlítottunk a Jézus köré gyűlő csodaváró tömeghez, kéréseinkkel mi is sorban állunk. Mert azok vannak bőven. Hányszor fogalmazódik meg bennünk a gondolat, hogy „Légyszi, csak most az egyszer...” vagy „Ha ez tényleg összejön, akkor legközelebb már...”

Tudjuk, hogy először a Szűzanya szólít meg minket a szeretetszövetségben: „Mit hoztál nekem? Légy te az első, aztán jövök én.”

Nekünk kell először is felajánlásainkkal, lemondásainkkal, erőfeszítéseinkkel, áldozatainkkal sorban állnunk. Lemondani kényelemtől, apró függőségekről, nassolásokról, pl. „kockacukorról”, szundiról, képernyőpörgetésről, szó nélkül állni a fájdalmat, vagy éppen lelki közösségben lenni másokkal: házastársunkkal, családukkal, közösségünkkel, a fáradság ellenére is több időt szánni valóban fontos dolgokra. Ügyetlenül próbálgatjuk letenni a nehézségeinket, hogy minél teljesebben meg tudjunk szabadulni a földi kötöttségektől, jobban tudjunk ragaszkodni az égiekhez, és ki tudjuk mondani: „Legyen meg a Te akaratod!”

Miközben az Ég felé tekintünk, a lábunk előtt szép csendben megtörténhet a csoda. Ahogy a kis sejtekből ember lesz, lelkünk kis mustármagjai is hegyeket mozgathatnak meg. Rajtunk múlik, hogy észrevegyük azt a csodát is, amit korábban észrevehetetlennek gondoltunk. Így válunk a csodaváró tömegből csodákat megélő, csodákban élő emberekké.

Szeretettel a háziszentélyünkéből:
Bartal Gergő és Orsi

.....
...a lábunk előtt szép
csendben megtörténhet
a csoda.
.....

Tartalom

Beköszöntő.....	1	A Pápara figyelünk.....	19	Eszközképző.....	37
Csodákra várva – csodákban élve..	1	Imádkozzunk együtt a békéért... ..	19	Hűségzarándoklat Ozsvári Csabával az Egyház megújulásáért.....	38
Esszé.....	3	Kentenich atya Organikus Pedagógiája.....	21	KHírek.....	40
A Szűzanya viszi végbe az átalakulás csodáját.....	3	Mária, a radikális pedagógus.....	21	Merre tovább, KH?	40
Életünkéből.....	5	Teremtett világunk.....	24	CSAK 5 perc.....	41
„Jajgatással nem megyünk semmi- re”, avagy: Vedd és olvasd!.....	5	„Mária viszi végbe az átalakulás csodáját”	24	Emelkedő zuhanás	41
A korsó – Egy háziszentély születésének története.....	6	Örömeink	25	Gyerekek Oázisa	44
Második házasságkötésünk	7	Emlékezzünk.....	26	A szív kertje.....	44
Hiány, vágy, áldozat.....	8	Szelesteiné Pacsai Ildikó	26	Fiatalok Oázisa.....	46
Együtt az ég felé.....	9	Oázis konyha	30	Élet a kulisszák mögött: így építjük a jövőt.....	46
Valóban feltámadt	11	Megvonás.....	30	KIT 2025 tél – Benned megnyugodva.....	50
Küzdelem – Kegyelem: egymásra találásunk és házasságunk története	12	Van/Nincs boruk!	31	Lánymozgalom a közösségi felületeken.....	52
Kentenich atya tanításából	15	Gyerekszáj.....	33	Portréning hétvégék	53
A fizikai gyógyulásnál is nagyobbat!.....	15	Hírek, aktualitások	34	Lánytáborok.....	55
Tilmann atya nyomában	17	Óbudavári hírek.....	34	Fiútáborok.....	55
Virágzó Mária-kert akarunk lenni.....	17	„Tegy minket hű eszközökké!”	36	Impresszum.....	56

A Szűzanya viszi végbe az átalakulás csodáját

A lelki átalakulás kegyelme abban áll, hogy jobban tudjuk szeretni egymást, hogy nem félünk már egymástól, hogy nagynak látjuk egymást. Mondhatom magamnak százszor is, hogy nagynak akarom látni a társamat, ám ha megvetés van iránta a szívemben, akkor azon nagyon nehéz úrrá lenni. Isten azonban tudja ezt, és megajándékozhat azzal a kegyelemmel, hogy nagynak lássam a társamat. Úgy, mint amikor megismertem. Ez a szív átalakulásának kegyelme. Gondolkozzanak el azon, hogy a szív átalakulásának melyik kegyelmét kérik maguknak! Talán a szólás kegyelmét? Hogy ki tudjam mondani azt, ami a szívemben van? Vannak, akiknek nagyon gazdag a szívük, de nem tudják kimondani, mit éreznek. Vagy a türelem kegyelmét? Hogy nyugodtan el tudjam viselni a társam 20 bogarát? Ezt könnyű és jópofa kimondani, de ha a társam ismétlődő hibái állandóan kínoznak, akkor belefáradok. Most még fiatalok vagyunk, de ha még 40 évig együtt fogunk élni – ha nem hal meg valamelyikünk előbb –, akkor nehéz lesz! Tehát a lelki átalakulás kegyelme a türelem kegyelmét is jelenti. Melyik kegyelmet kívánjuk magunknak?

Azt tapasztaltuk, hogy a Szűzanya segít abban, hogy Krisztus bennünk éljen. Úgy, ahogy Betlehemben megszülte egykor, úgy szeretné újra megszülni Jézust a mi családjainkban is. Ezért kérjük őt, hogy jöjjön a házukba és tegye azt kegyhelyévé. Tegye meg ugyanazt nálunk is, amit Schönstattban tett. Ajándékozzon meg minket az Istennel való bensőséges kapcsolattal, alakítsa át szívünket, hogy ott is szeretni tudjunk, ahol fáj! (Tilman atya nyomán)

A hangsúly a házasság szentségének kibontakoztatásán van. Olyan családi otthon kialakításán, mely Isten szeretetét sugárzó tűzhely... Tisztelettel tekintünk egymásra, türelmesek vagyunk egymással, hiszen jól tudjuk, hogy a belső átalakulás kegyelmét a Szűzanya fogja közvetíteni. Erre magunktól képtelenek vagyunk. A hangsúly a bensőn, a szíven van! A szívünkkel közeljünk egymáshoz és a Szűzanyához! Vegyünk részt abban, ami a másik szívének fontos! Az egyik szív tanul a másiktól. Így lesz nekem is fontos az, ami a társamnak, a Szűzanyának és Jézusnak fontos. „Inscriptio cordis in

cor” (Kentenich atya)... – Ez két dolgot jelent: egyrészt nagyfokú készséget az önzetlen áldozathozatalra, másrészt előkészületet, hogy a Szűzanya tovább vezessen minket egy lépéssel az életszentségben.

Tilman atya egy háziszentély szentelésén így fogalmazott: „Kérjük Máriát, hogy ajándékozzon nekünk új szívet! Vagyis nemcsak a lelki otthonosság kegyelmét várjuk, hanem a lelki átalakulását is, hogy tudjunk szeretni. Az emberi szeretet által nem jutunk messzire. Ezért kérünk isteni szeretetet. Isteni erőt, hogy ezzel tudjunk egymáshoz fordulni, hogy örömünk teljen egymásban akkor is, amikor természetes erőnk kimerül. Ezért kérjük Máriát: Add, hogy jobban tudjunk szeretni!

.....
...a Szűzanya segít
abban, hogy Krisztus
bennünk éljen.
.....

Előfordul, hogy emberileg kibékíthetetlen és kilátástalan helyzeteket tapasztalunk. Magunkban, házastársunk, barátunk, családjunk iránt. Az apa azt mondja: fel a fejjel, vegyél erőt magadon! ...Ez nem segít, sőt elkedvetlenít, mert pont erre nem vagyok képes. Az Anya olyan légkört teremt, amelyben egyszer csak azt veszem észre, hogy már nem vádolom magamat, sem a házastársamat, sem a barátomat, sem a családomat. Engedjünk egy kis rést a lelkünkben, hogy be tudjon férközni az Ő szerető anyai lelke, amely a legmakacsabbul összeveszett gyermekeit (igen, a másikat is) a szívére öleli és kibékíti! Engedjük! Engedd – kérek!

Élt egyszer egy középkorú házaspár, gyerekeik kirepültek. Egyikük a házastársával velük szemben lakott, és az ablakuk egymásra nézett. Egyszer valami apró butaságon megsértődött a fiatal házaspár. Amikor az unoka megszületett, az asszonyka megtiltotta, hogy a nagyszülők meglátogassák őket, és ők sem jöttek. Évekig tartó szenvedés és imádkozás után – sokan hordozták ügyüket – egy nap megjelent a fiatalasszony, fogott egy fehér papírt, húzott rá középen egy vonalat, és azt mondta: „Eddig így volt, mostantól máshogy lesz...” – s ettől kezdve gyakran találkozhattak. Ki vitte végbe az átalakulás csodáját...?

„Jajgatással nem megyünk semmire”, avagy: Vedd és olvasd!

Rendkívüli alkalomból a szokásostól eltérő órára készültem. Harmadik osztályosokkal terveztem papírmunkát vágással, ragasztással. Tudtam, hogy védeni kell az új padokat a szétfolyó ragasztótól. Erre a célra alkalmas lehet néhány régi újság, feleslegessé vált papírdarab. Mielőtt elindultam az iskolába, hirtelen – egyéb ötlet híján – felkaptam a napok óta az asztalunkon heverő és elolvasásra váró színes magazint. Kis lelkiismeret-furdalással és szemlesütve ragadtam meg gyorsan az újságot az indulás előtti utolsó percben, mivel barátainktól kaptuk szeretettel, de addig a napig még nem jutottunk hozzá az elolvasásához.

A ragasztás megkezdése előtt kértem a gyerekeket, hogy az újságból kitépt lapokat terítsék maguk elé az asztalra védőrétegnek, és azon dolgozzanak. Amint kiosztottam a lapokat, egy-egy mondatot, címet félhangosan felolvastak. Ez meglepett, hiszen én csak a munkára koncentráltam, nem gondoltam, hogy a kis kilencévesek mindent elolvasnak, amit a szemük meglát. A szövegből kiragadott mondatok, szavak mosolyt fakasztottak arcunkon, kicsit megálltunk, aztán folytattuk a munkát.

Néhány nap elteltével az iskola folyosóján 6-7 fős kisfiúcsapat vonult vidáman. Amint kíváncsian odamentem hozzájuk, nekem szegezték a kérdést, csatlakozom-e pártjukhoz, és büszkén mutatták hurkapálcára erősített, transzparensként magasra tartott jelmondatukat, amit a papírmunkás órát követően vágtak ki az egyik kiosztott újságlapból: „Jajgatással nem megyünk semmire”.

Biztosítottam őket, hogy pártjuk feltétlen híve vagyok, és felvidulva, jókedvűen mentem a dolgomra. Azóta időnként előveszik a szekrényben őrzött kis táblájukat, és vígan vonulnak, finoman próbálkozva támogatóik létszámának növelésével.

Mindig szívet vidámító, lelket felemelő jelenség az iskola folyosóján az órák közötti rövid, állandóan sürgető feladatoktól terhes szünetben a harmadikos fiúcsapat látványa. Egyébként

egyikük – éppen az a fiú, aki felfigyelt a „Jajgatással nem megyünk semmire” címre – gyakran el-elpi-tyeredik apró sikertelenségeken nekieseredve.

Megdermedtem a felismeréstől, mennyire oda kell figyelnem minden mellékesnek tűnő tettekre, és

hálát adtam, hogy egy értéket közvetítő újság lapjait osztottam szét, nem a tanárban felkapott bármilyen, ellenőrizetlen sajtóanyagot.

Így ez a barátainktól kapott újság picikét hozzájárult ahhoz, hogy a fiúcsapat meglássa az élet tréfás oldalát, megéljék a vídamságot, ahogyan ők mindig megvidámítják az én napjaimat. Felvonulásaikkal lassan-lassan bevésoódik a munkára serkentő kijelentés: „Jajgatással nem megyünk semmire”.

A Korsó – Egy háziszentély születésének története

Háziszentélyünk története Óbudaváron kezdődött, egy család lelki hétvégén. Akkoriban a házasságunk nehéz időszakot élt, és az édesanyámmal való kapcsolat is feszült volt. Őszintén szólva úgy éreztem, ez a konfliktus megoldhatatlan. Az előadásokon hallottunk a háziszentélyről és a „korsóba dobás” szokásáról, de még nem sejtettem, hogy ez milyen mélyen meg fogja érinteni az életünket.

A legemlékezetesebb pillanat Mária mennybevételeének ünnepéhez kötődött. A kápolnában, amikor sor került a felajánlások korsóba helyezésére, szívem hevesen vert. Amikor a kéréseinket – köztük az édesanyámmal való viszony rendezését – a korsóba dobtam, valami egészen különleges történt. Láttam egy fénycsóvát az oltár előtt, mintha a felajánlások, a fájdalmak és nehézségek valóban elégnének Isten előtt. Olyan volt, mintha a terheinket a kegyelem fénye emésztene el. Ez a látvány annyira megrendített, hogy ki kellett mennem a kápolnából, és zokogtam. Tudtam, hogy valami elkezdődött bennem – valami, amit nem tudtam szavakba önteni.

A hétvége után Tihanyba mentünk, hogy imádkozzunk a családkért. Ott vettünk egy gyönyörű korsót, amely otthonunk

háziszentélyének központi eleme lett. Ettől kezdve rendszeresen írtuk felajánlásainkat és kéréseinket, és a korszóba helyeztük őket. Megtapasztaltuk, hogy bár a csodák nem mindig úgy történnek, ahogy elképzeljük, Isten és a Szűzanya valóban meghallgatja imáinkat – sokszor feladatok és próbatételek kíséretében. Az egyik legnagyobb kegyelem az volt, hogy a korszóba dobás után rendeződött az édesanyámmal való viszony. Ez nem egyik napról a másikra történt, de érezhetően megváltozott minden. Mintha a Szűzanya és a Jóisten lassan, lépésről lépésre gyógyította volna a kapcsolatunkat.

Aztán eljutottunk Medjugorjéba. Hajnalban férjem felment a Jelenések hegyére, és ott kérte a Szűzanyát: „Égi Édesanyám, segíts, hogy rendeződjön feleségem viszonya az

édesanyámmal.” Amikor hazatértünk, szinte hihetetlen dolog történt: egy csapásra rendeződött a kapcsolatunk. Azóta is náluk élünk, mert közben épül a házunk, és ez az időszak békeségben, szeretetben telik. Ez számomra az egyik legnagyobb bizonyíték arra, hogy a Szűzanya valóban közbenjár, és a kegyelem működik.

...csodák nem mindig úgy történnek, ahogy elképzeljük.

Megértettük: nem vagyunk egyedül. Van egy égi Atyánk és egy égi Édesanyánk, akikhez bármikor fordulhatunk. Ez a felismerés erőt adott házasságunkban és családi életünkben.

Ma már biztosan tudjuk: hinni és bízni kell a gondviselésben, mert minden nehézségből van kiút. A korszó számunkra nem csupán egy tárgy, hanem a hit, a remény és a szeretet jelképe – egy kapocs az ég és a föld között.

Második házasságkötésünk

18 évvel ezelőtt örömmel mentem feleségül Tiborhoz. Akkor egy péntek délelőtt, családi körben mondtuk ki az igent az anyakönyvvezető előtt.

Az évek során egyre közelebb kerültem a Jóistenhez, belső igényemmé vált legalább hetente egyszert

venni szentmisén. Tavaly hívást éreztem a Gergely atya által meghirdetett katekumenátusra, ami felkészített, megértette velem, mit jelenthet 43 évesen a Jóisten színe előtt állva a bérálás szentségében részesülni.

Ahogy a férjem mondta: ha azt szeretnéd, hogy valaki eljöjjön a templomba, ne neki mond, hanem imádkozz a Jóistenhez. Ő biztosan sokat imádkozott, mert 10 évvel ezelőtt csak néha léptem át

a templom kapuját. A bérmlást követően elkísért a férjem Gergely atyához a szokásos hittan órára. Az óra végén pedig időpontot kért az atyától az egyházi esküvőnk megtartásához, ami nekem igazi meglepetés volt.

Így történt, hogy 3 hónappal később – majdnem az első házasságkötésünk napján – másodszor is, de most Isten áldását kérve, újra fogadalmat tettünk, és újra egymást választottuk gyermekeink, rokonaink és barátaink körében. Nagyon meg-

ható, ugyanakkor magasba repítő érzés volt, és a mai napig is az, ha visszagondolok erre a csodás napra.

Hiány, vágy, áldozat

Amikor összeházasodtunk, a gyerekvállalással kapcsolatban mindig ezt mondogattuk: Hogy mennyit szeretnénk? Hát amennyit a Jóisten ad! Ez alatt persze ilyesmit értettünk: ha hatot, hatot, ha nyolcat, nyolcat, ki tudja...? Nem gondoltuk volna, hogy a Jóisten ezt máshogy is értheti.

Öt terhességem mindegyike veszélyeztetett volt, és két egészséges, okos, szép gyermekünk született belőle – hárman odafentről drukkolnak nekünk tovább. Orvosaink nem bíztattak sok jóval. Ez a hiány végigkíséri életünket, a fájdalom azonban lassan vággyá alakult át a szívünkben, így felismertük, hogy örökbefogadás útján is szülővé válhatunk. Így érkezett meg hozzánk legkisebb gyermekünk, akit nagy szeretettel fogadtak testvérei is – így már ugyanannyian vannak idelent, mint odafent. Az örökbefogadás valóban nagy (gyermek)áldás, ami arra bátorított minket, hogy újra örökbefogadás útján érkezzen meg hozzánk a következő gyermekünk.

A várakozás időszakában azonban lassacskán egyre több területen megérezük a saját határainkat. A nagycsaládban időseink kísérése, munkahelyi feladataink, kamaszaink olykor láthatatlan (de annál nagyobb) igénye a lelki támogatásra, mind jogos elvárások felénk. Kezdtük felismerni, hogy a Jóisten nem biztos, hogy mindig az újat, a többet akarás felé vezet minket. Ahogy Pilinszky fogalmazza meg Simone Weil szavait: meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk. Hálásnak lenni azért, amit már eddig is kaptunk.

Így nehéz, de átbeszélgetett, megimádkozott döntést hoztunk: hacsak orvosi csoda nem történik, nem lesz több gyermekünk,

Mária elé tehetünk: itt vagyok, ezt tudom adni – alakítsd át kegyelemmé!

a második örökbefogadásról lemondunk. Hosszan kísért minket ennek az elhatározásnak a súlya, de a hiányból lett vágy végül azzá a lemondássá, áldozattá válhatott, amit Mária elé tehetünk: itt vagyok, ezt tudom adni – alakítsd át kegyelemmé!

Együtt az ég felé

Férjem nagymamája 94 évesen élet-erős volt, szellemileg teljesen ép, magáról tökéletesen tudott gondoskodni. Ahhoz, hogy karban tudja tartani magát egészségileg is, mindennap sétált egy nagyot. Kitűzött valami célt, és oda gyalog sétált el (Budapestn!). Egy olyan házban lakott a 1. emeleten + magasföldszint, ahol nem volt lift. Aztán egy alkalommal valamiért megszédült, és többé nem mert nekiindulni a teendőinek. A bevásárlást is már a lánya (anyósom) végezte el, de ettől függetlenül jól volt...

Egy téli napon férjem arra ébredt, hogy rosszul érzi magát, fáj a feje, kapar a torka, és minden végtagja sajog. Estére heves köhögő rohamok jöttek rá, amit erős fájdalom is kísért. A fojtoga-

„Önök együtt egy eleven ostya,
az Úr áthatja Önöket, Benne egyek.”

tó köhögéstől és fájdalomtól nem tudott aludni azon az éjszakán. Csak ülve tudta elviselni, hogy egyre nehezebben veszi a levegőt. Aztán eszébe jutott, hogy hogyan tudná „értelmessé”

tenni a szenvedését, hátha valakinek pont erre a felajánlásra van szüksége, így hát elkezdett imádkozni a Szűz-anyához, és felajánlotta a szenvedését Neki, betette a kegyelmi tőkébe.

Dél előtt jött a telefon, hogy a nagymama kórházban van... öngyilkosságot próbált elkövetni, de szerencsére sikertelenül, mert anyósom időben megtalálta a kinyitott ablakok előtt: altatók, hideg... azon a héten röpködtek a mínuszok éjszakánként, de ezen a bizonyos éjszakán csak plusz 1-2 fok volt, így nem hűlt ki, túlélte. A kezelőorvosa szerint – aki „véletlenül” pont egy ismerős schönstatti orvos volt – csodával határos volt az esete, mert egy 94 éves ember nem szokta túlélni azt, hogy kb. 28 Celsius fokra lehűl, és még csak tüdőgyulladás sem kap. 1 hét kórház után

haza is mehetett. A családuink körülvette őt, törődtünk vele, biztosítottuk, hogy fontos a számunkra. Ezeket azelőtt határozottan elutasította, mert nem akart senki terhére lenni, de most szívesen vette, mert talán megérezte, hogy fontos a számunkra.

A Szűzanya elfogadta a férjem felajánlását, és megmentette a nagymamáját, neki még egy évig dolga volt itt a földön. Aztán tényleg beteg lett, hirtelen és gyorsan.

Azon a szombat délelőttön vidékről felutaztunk Budapestre meglátogatni őt, és egyben el is búcsúzni, mert már nagyon gyenge volt, haldoklott, de mintha nem tudott volna meghalni, mintha várt volna valamire. Már nem nyitotta ki a szemét, de ami feltűnt, hogy nagyon nyugtalan volt az arca, nem volt békében. Nem engedte, hogy papot hívjunk, nem is járt azelőtt sem templomba, valamiért nem volt kibékülve a Jóistennel. Éreztük, hogy valamit tennünk kell, mert nagy volt a tét, az örök üdvössége...

Hallottuk Óbudaváron, hogy a házasság szentségében jelen van az ÉLŐ KRISZTUS. „Önök együtt egy eleven ostya, az Úr áthatja Önöket, Benne egyek” – mondta az egyik előadásában Tilmann atya. Bár nincs rá semmilyen imaforma, de mint szentségi házasságban élő házaspár, Krisztust hordozzuk. Elhatároztuk, hogy ezzel a lelkülettel imádkozunk a nagymamáért, mint az a házaspár, akik között Krisztus a kapocs, és így viszszük el ŐT a nagymamához, mint egy eleven ostyát. Nem volt semmi megtervezve, a Szentlélek vezetésével imádkoztunk, és végül az ároni áldást mondtuk el. Hihetelen volt látni, ahogy az idős haldokló nagymama arca kisimult, de még velünk volt...

Délután, a hazafelé vezető úton éppen azon a falun keresztül haladtunk át, ahol a nagymama született, amikor megszólalt férjem telefonja. Anyósom volt... A nagymama elment. Többször keresztet vetett, és békében, megnyugodva visszatért Teremtőjéhez – mesélte anyósom.

Kézelfogható volt, ahogy a menny és a föld összeér.

Hálát adunk, Szűzanya, hogy részesei lehettünk ezeknek a csodáknak!

Valóban feltámadt!

Nem volt még 29, amikor elment. Az agydaganat 3 hónap alatt vitte el a testvéremet. Olyan gyorsan és felfoghatatlanul történt minden, hogy megingatott bennem szinte mindent, ami addig teljes bizonyosság volt számomra. Olyan érzés volt, mint amikor a talpunk alól hirtelen kihúzzák a

talajt. Elveszítettem a tájékozódási pontjaimat, nem találtam az előre felé vezető utat, és olyan erővel telepedett rám a bizonytalanság és a fájdalom, amelyet korábban még sohasem éreztem.

Nagyon lassan teltek a napok, a hónapok. Lebénított a testvérem hiánya, aki olyan szorosan hozzám tartozott, hogy nem tudtam az életemet elképzelni nélküle. Vádoltam Istent is, hogyan tehette ezt velünk.

Aztán nagyon-nagyon lassan, sok-sok fájdalmas óra, nap és hónap után elkezdett bennem enyhülni a fájdalom. És elkevetkezett az első családi ebéd nálunk, ahol a testvérem már nem lehetett jelen. Amikor az asztalt terítettem, önkéntelenül előtört belőlem a gondolat, hogy most a feltámadásnak is teszek egy tányért. Évinek is. Mert ő valójában él...

.....

...a feltámadásnak
is teszek egy tányért.

.....

Nem lehet másképpen! Mert máshogy az egésznek nincs semmi értelme. Ezek a gondolatok mélyen tudatosították és megerősítették bennem azt, hogy van feltámadás. Hiszem, hogy valójában élsz, és odaát rám vársz, Évikém!

Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!
Alleluja!

Küzdelem – Kegyelem: egymásra találásunk és házasságunk története

Huszonkilenc éve találkoztunk, a Népstadion egyik nyilvános WC-je előtt. Ez a motívum végigkíséri életünket.

A busz, amire egyetemistaként negyedmagunkkal vártunk, elment nélkülünk, én meg fáradtan (hát ez van – rezignáltsággal) hazaiindultam. Ő meg marasztalt, akkor számomra érthetetlenül. Majd tényleg került egy másik busz – azóta sem tudom honnan – és négyen útra keltünk, kártyáztunk, majd – azóta sem tudom, hogyan – beértük a korábbi járgányt, átszálltunk. Irány Erdély! Minden jól alakul, nemde? (Hát nem egészen...) Sikerült a buszon összeennem valamit, így Székelyföldből meg a táborból az első napokban csak a WC-kre emlékszem. Már amikor elértem odáig. Ő meg ott volt a közelemben, és nem fordult sarkon akkor sem, amikor egy hotel mosdókagylójában megpróbáltam eltüntetni kifordult gyomortartalmam nyomait. Sőt még tanácsot is kaptam: hüvelykujjal, erőteljesen lenyomkodni a lefolyóba, így ni... Aztán ahogy jobban lettem, beszélgettünk, vitáztunk, a leghevesebben éppen Brassó főterén, amikor egy galamb épp könnyített magán. A következő másodpercek-

ben csak azt éreztem, hogy csurog a fejemről a meleg fekália, a társaság odébbáll, mosolyog-kiröhög, vérmérséklet szerint. Ő akkor sem tágitott, hanem zsebkendővel tisztogatni kezdte az arcomat. Aznap nem vitáztunk többet. Mire hazaértünk Erdélyből, egy pár voltunk, 2000-ben házasodtunk, pünkösdvasárnap.

...

Hamar jött az első gyermekünk, problémamentes terhesség, majd a szülés után kiszaladt a számon: „Ugye minden rendben van?” „Hogyne, 10/10 APGAR, gyönyörű kislány.”

Hát, szinte semmi nem volt rendben: az alvás, emésztés, majd a szociális kapcsolatteremtés sem működött, (egy másodperces

figyelmi terjedelmet mértek), háromévesen, a doktori védésem előestéjén jött a diagnózis: gyermekkori autizmus. (Azért szóban kiegészítették: „Ennyire súlyosan érintett gyereket még nem láttunk.”)

Hogy mit kezdjünk vele, nem tudták.

Második gyermekünk, egy kiegyensúlyozott, nagyon érdeklődő kisfiú érkezése csak tovább erősítette a döbbenetet és a különbséget. Mivel leánykánkkal extrém hiperaktivitása és sztereotip viselkedése miatt továbbra sem lehetett semmit sem kezdeni, (nem tudtunk együtt játszani, közösen a családdal ebédelni, vagy bármilyen programot szervezni), radikális lépésre szántuk el magunkat. Még nem volt négyéves, amikor kiürítettük a szobáját, „játzó” szoba lett belőle: csak egy ágy maradt, magasan polcok és azokon pár dolog, ő és én.

Ha zacskót húzogattunk, húzogattunk, ha ceruzát kopogtatott, kopogtattunk, ha körbe futott, mentünk vele. Órákon át. Aztán váltottuk egymást, jött az anyukám és segítők is lettek, katolikus és baptista fiatalok. Hétfőtől vasárnapig, először napi 8-10, majd hat órát töltöttünk így, télen-nyáron. Leánykánk azért sokat változott: lenyugodott, elkezdett ránk figyelni, szigorú diétával rendeződött az emésztése és az alvása. Mi is változtunk legalább

annyit: megértettük, hogy ő a maximumot adja, többet nem tud, és azt is, hogy minden furcsaságának oka van.

Pár év múlva elfáradtunk. Barsi Balázs atyát hívtam Sümegen, szinte könnyörögve, néhány nap múlva már ott beszélgettünk a Kelenföldi pályaudvar lepukkant kávézójában... megdöbbenünk arra kért minket, hogy mutassuk meg neki a játszószo-bát. Csak nézte-nézte, hogy mi folyik odabent, majd megjegyezte: „Most megáldom ezt az egészet. Nem tudom, pontosan milyen program/módszer/fejlesztés ez, de azt látom, hogy lemennék a súlyosan diszfunkcionális gyerek szintjére. Szeretettel kiürésítik magukat. A mi Urunk Jézust követik, ő is ugyanezt tette velünk, emberekkel.”

Mi is változtunk legalább annyit: megértettük, hogy ő a maximumot adja, többet nem tud.

Évekig ebből a találkozásból éltünk. Született még egy fiunk, és újabb egy év múlva még egy lányunk. Miután tizenhárom éves korára rendeződött az emésztése, nagylányunkat beadtuk íratni Gyöngyösre, a ferencesek által fenntartott autista iskolába.

Egyik vasárnapi tapasztalásom: M3, hazafelé. A frissen szervizelt autó jobban gyorsul. Találkozni kéne. A szent teret üvegfe-lület választja el. Rövidesen ajtó nyílik, belül hús, jobbra mellékoltár. Ezernyi apró, kissé elmosódott mozaikból összeálló Krisztus-alak. A győzelmes, a feltámadott. Távol megtöretettnek érzett magamtól. Mit akarsz tőlem, mit tegyek?

Csend.

Apró piros mozaiknégyzet jobb és bal tenyerében. Bevillan, amit Tamásnak mondott: „Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg

a kezeimet!” Most ne a tanításomat hallgasd, vagy a tanítványokat kérd, hogy tegyenek tanúságot, csak nézd a kezeimet! A sebeimről ismerj fel engem!

Mert a sebeim én vagyok. A sebeim nélkül nem én lennék. Nem tudok nem én lenni. Csak a sebeimmel tudok én lenni. Menj, és te is szeresd meg őket!

Erre a találkozásra és bizonyosságra, utólag látjuk, nagy szükségem/szükségünk volt, amikor 2015-ben ötödik gyermekünket gyógyíthatatlan szívbetegségben elvesztettük. A teljes sötétség hetei voltak azok. Legjobban az fájt, hogy megrendült az

Isten jóakarataiba vetett hitünk. Senki-semmi nem adott könnyebbséget, majd kezünkbe került Mustó Péter: Megszereted, ami a Tiéd című könyve. (Általában nem tudunk, nem bírunk lelkeségi könyveket olvasni.)

„Nem tudom Istent másként látni, mint úgy, hogy minden tőle jön. »Hogy is maradhatna meg bármi, ha te nem akarnád, és hogyan állhatna fenn, ha te nem hívtad volna létre?» (Bölcs 11,26) S ha minden Őtőle származik, akkor nemcsak tudomásul veszi azt, ami van, hanem számít is rá. Ha komolyan veszem, hogy Isten mindannak, ami van, akarja a létét, és minden létezőben talál kedvelnivalót, akkor radikálisan megváltozik a hozzáállásom önmagamhoz, a másik emberhez. Istenhez is.”

Minden küzdelmünk közepette tudjuk, hogy Isten okkal hívta életre a lányunkat, okkal hívta életre, majd vette magához a kisfiunkat, szereti őket, ahogy minket is.

És megtart minket szeretetben, minden küzdelem ellenére.

A fizikai gyógyulásnál is nagyobbat!

A Szűzanya azért telepedett le nálunk, hogy ezzel az új, forradalmasított és forradalmasító korszakkal szemben igazi vezető egyéniségeket neveljen. A Szűzanya innen kiindulva sajátos módon akarja megmutatni dicsőségét a világnak. És miféle dicsőség az, amelyet meg akar mutatni? Hatalma elsősorban nem abban áll, hogy beteg testeket gyógyít meg – ezt természetesen innen is megteheti, ha akarja –, tehát nem úgy akarja itt megmutatni dicsőségét, hogy a fizikai rendben csodákat tesz, hanem a lelki-erkölcsi rendben akar csodákat művelni. Milyen kegyelmek ezek? A belső átalakulás, a lelki otthonra találás és a lelki termékenység kegyelme.

Tekintsük először a lelki átalakulás kegyelmét vagy csodáját. Miféle átalakulásról van itt szó? Mária olyan embereket akar formálni, akik képek lesznek a mai időkben és a jövőben is helytállni. Ma mindenhol azt halljuk: az új idők újfajta kereszténységet és újfajta katolikus embert kívánnak. Látják, ennek az új embernek a létrejöttében akar Ő segíteni, ezt akarja életre hívni a szentélyeiből kiindulva.

Érezzük, hogy új világ születik, a régi elég, és ezért nyugtalanok va-

gyunk, mert elveszítjük az otthonérzetet – az otthonérzetet Istenben, az otthonérzetet az egyes emberi lelkekben. A Szűzanya tehát itt csodálatos módon gondoskodni akar arról, hogy mindannyian újra otthonra találjunk Isten szívében, de egyszersmind az embertársaink szívében is.

Nagyon gyakran erős vágyat hordozunk: mások szeretnénk lenni, mint akik vagyunk; jobbak szeretnénk lenni, mint amilyenek vagyunk. Vagy ha a gyermekeinkre gondolunk: milyen szívesen nevelnénk őket jól, de nem tudjuk megtenni. Igen, a Szűzanya a nagy Nevelő, a schönstatti Szűzanya. Ha tehát gyermekeinket a schönstatti Háromszor Csodálatos Anyához és Királynőhöz vezetjük, a szeretetszövetségre buzdítjuk velük, akkor várhatjuk, hogy a maga módján lehajol a mi tehetetlenségünkhöz, és elvégzi azt a nevelőmunkát, amelyet mi már nem tudunk véghezvinni. Ez a lelki átalakulás kegyelme, amelyet innen remélhetünk.

Vagy gondoljunk az alapviszonyra, amely egymáshoz köt bennünket: férj és feleség, apa és anya. Ez nálunk is úgy lesz, mint mindenütt máshol: férj és feleség gyakran összevesznek. Az első szerelem rend-

szint nem tart sokáig. Ahol emberek vannak, ott megmutatkozik az emberi gyarláság. Ma bizony nehéz megvalósítani, hogy ha már egyszer ajándékba adtuk egymásnak a szívünket, azt végig megőrizzük és megtartsuk. Amikor nem tudunk túljutni a kellemetlen érzéseken, ellenérzéseken, ki áll akkor mellénk, hogy segítsen? A családban ezekben a helyzetekben szoktuk mondani: Mater perfectam habebit curam. Ő akarja megadni nekünk az átalakító kegyelmet.

.....

...a tudás és a tettek között mindig nagy a különbség.

.....

Teljesen magától értődő, hogy manapság mindannyian tehetetlenné váltunk nevelési kérdésekben. Mert valóban: ki tudja, milyen legyen az ember, akit a jó Isten holnap, holnapután akar? És még ha tudjuk is, milyen legyen, a tudás és a tettek között mindig nagy a különbség. Hogy ebből a tehetetlenségből mi magunk egy kicsit ki tudjunk csúsz-

ni, jól tesszük, ha a schönstatti Háromszor Csodálatos Anyának és Királynőnek ajándékozunk magunkat, szeretetszövetséget kötünk vele. Ő akkor magára vállalja a felelősséget, hogy gondoskodik rólunk: helyesen neveljük önmagunkat, helyesen neveljük gyermekeinket, és egymást mint apa és anya is helyesen neveljük.

Van még egy másik kifejezés is az Alapító Okiratban, amely irányt mutathat: mit várunk Schönstattól, a schönstatti szentélyektől? Így hangzik: „Magamhoz akarom von-

zani az ifjú szíveket, úgy akarom nevelni őket, hogy jó eszközök legyenek a kezemben”, melyekkel megformálhatom a holnap és holnapután világának Krisztus-arcát az Atya dicsőségére.

Mit jelent ez: magához vonzza a szíveket, az ifjú szíveket? Először is gondoskodik arról, hogy fiatalok maradjunk. Még ha külsőleg meg is öregedtünk, belül örökké fiatalnak kell maradnunk. A fiatal szíveket vonzza magához. És mit akar ezekkel a szívekkel tenni? Mint nevelők át akarja formálni, át akarja alakítani őket, nemcsak azért, hogy azok a Jóistené legyenek, szüntelenül érte dobogjanak, hanem azért is, hogy eszközökké váljanak a kezében. A drága Szűzanya olyan az Egyházban, mint egy nagy sereg nevelője és vezetője.

Egyszer Izrael népe megint belekeveredett egy nagy csatába. Maga a nép, az izraelita nép, többszörös túlerővel állt szemben. Magától értetődött, hogy a katonai vezetőknek fel kell tenniük a kérdést: van-e egyáltalán értelme belevágni a csatába? Ebben a tanácstalanságban megkérdeztek egy prófétanőt, mi lehet Jahve, Isten akarata. És mit felelt a prófétanő? „Még túlságosan sokan vagytok. Isten segíteni akar nektek, hogy megnyerjétek a csatát. Ezért bocsássátok el még a sereg tizedét.” S látjátok, erre a vezetők így választottak: „Ha velünk jössz, akkor

meg merjük vívni a csatát, és kivívjuk a győzelmet. Ha azonban nem jössz velünk, nincs bátorságunk megkezdeni a csatát, és elvinni a győzelmet.” (Vö. Bír 4)

Azt hiszem, ezt a képet magunkra is alkalmazhatjuk. Olyan szépen hangzik amit a nevelésről mondtunk, és amit az eszközlelkiségről mondtunk! De mindezt véghez is vinni mérhetetlenül nehéz. És azt hiszem, mielőtt innen elindulnánk, azt akarjuk mondani a drága Szűzanyának – és gyakran meg is akarjuk ismételni, amikor {az itteni} szentélyt meglátogatjuk: „Ha velünk jössz, akkor vállaljuk a csatát!” Mit fog azonban a Szűzanya válaszolni? Igen, szívesen veletek megyek és segíték nektek, de ti is álljatok az én oldalamba, bízzatok bennem, és hozzatok hozzájárulásokat a kegyelmi tökéhez! És ha ezzel a lelkiülettel meggyünk haza, akkor holnap, holnapután meg-megismételhetünk egy mondatot, amely a schönstatti csatlásban közismert és gyakran használt:

„Szilárdan hiszem, hogy soha nem vész el az, aki hű marad a szeretetszövetségéhez!”

Kentenich, Josef: Propheta locutus est (J. Kentenich atya előadásai és beszédei élete utolsó három évéből. XVII. kötet: 1968. Berg Sion 2000, 187–196) Fordította Szabó Bálint és Anna (szerk. vált.)

Virágzó Mária-kert akarunk lenni

A Jóisten egymáshoz vezetett minket. A Szűzanya eszközül választott ki minket, kezünkbe adja magát. Schönstatt üzenetét teszi a kezünkbe, és mi kiszórjuk azokat, mint magokat. Magvetők lettünk!

Magyarországon a Schönstatt Mozgalom vezetőjévé választásomkor ezt az üzenetet kaptam: Te vagy az, aki a legnagyobb műveket csak a legki-

sebbeken keresztül műveled. Számomra ez volt az új feladatra való felkészítés.

Isten kiválasztott minket mint Schönstatt apostolait Magyarország számára. A Szűzanya megkeresett minket mint eszközeit. Kicsi eszközöket keresett magának azért, hogy mindenki felismerje: ami itt létrejött, az az Ő műve. Mi úgy kerülünk a magyarországi Schönstatt történelmébe, mint Pilátus a Credóba, mint az apostolok az Egyház történelmébe. Isten öröktől fogva előre látta ezt, bennünket a Fiában látott, mert Krisztust Magyarországon újra akarta szülni. Öröktől fogva fennálló terve volt, hogy Krisztusnak ez az újjászületése a családokban történjen meg, egészen szoros kapcsolatban a plébániákkal és a püspökökkel. Ezt az új kezdetet a Szűzanya kezébe adta, és minket a Szűzanyának ajándékozott. Ez nagy nyugalmat ad számunkra. Nem fontos, hogy sokat tudunk vagy keveset. Kiválasztottak vagyunk. A Szűzanya úgy döntött, kíséri a működésünket. Mindazok számára, akikhez szólunk, különleges kegyelmet fog kikönyörögni. Törődik a gyermekeinkkel, akikért apostolkodunk. Isten országában papi atyák és papi anyák leszünk. Szavainkon keresztül új élet keletke-

Kicsi eszközöket
keresett magának
azért, hogy mindenki
felismerje: ami itt
létrejött, az az Ő műve.

zik. Szolgálhatjuk ezt az életet. Ha valamit elérünk, valami hatás mutatkozik, ez nem a mi művünk, hanem a Szentlélek működése. Az sem fontos, jók vagyunk-e. Persze mindent meg fogunk tenni azért, hogy szentekké váljunk. A gyengeségeink sem akadályozzák meg apostoli ténykedésünket. Az apostol legnagyobb veszélye a büszkeség. Mert Isten valami egészen nagyot adott a kezünkbe: saját magát.

Szent Ágoston egy barátjának azt írja: beleírtalak téged a szívembe. Kentenich atya ezt a szeretet definíciójának veszi. Az egyik szív beírása a másik szívbe. Ez a latin szó:

inscriptio. Az inscriptio bizonyos értelemben a biankó felhatalmazás továbbfejlődése. Beírom magamat a Szűzanya szívébe, ő beleírja magát az én szívembe, és azt kívánom, hogy a szívünk eggyé váljon. Érzem, hogy nagyon sok minden van bennem, ami akadályoz. És akkor azt mondom: Vegyél el mindent! És nem baj, ha fáj. De kérek tőled több keresztest és szenvedést, hogy jobban tudjak szeretni. Dogmatikai szempontból a biankó felhatalmazás a legtöbb (amit Istennek adhatunk). Isten akaratára igent mondani – annál több nincs. Ez egy ember életében a legmagasabb szint. Az inscriptióval kapcsolatos törekvés

belekapcsolódott a Mária-kert képébe. Egy szív, ami teljesen megtisztul és egyre tisztább lesz, a keresztes szenvedés által, amire vágyik, az a szeretet virágait bontakoztatja ki. Ez közösségben történik. Virágzó Mária-kert akarunk lenni. Ez régi motívum: a Paradicsom, a templom forrása és a Holt-tenger virágzó kertté válik, a szent város virágzó kertjévé. Tehát a Schönstatt-család új képet lát magáról. Előbukkan egy új kép arra, ami a Schönstatt Mozgalom. Gondolhatják, hogy mit gondoltam magamban, amikor az újságjukat Oázisnak nevezték el!

1992. június 20. Óbudavár

Imádkozzunk együtt a békéért...

...és kérjük ezt a különleges kegyelmet Máriától, a mi édesanyánktól!

„Ma a pompeji Szűzanyához szóló könyörgés napja van. Mária édesanyánk mindig velünk akar járni, közel lenni hozzánk, segíteni közbenjárásával és szeretetével. Ezért most szeretnék veletek együtt imádkozni. Imádkozzunk együtt ezért az új küldetésért, az egész egyházért, a békéért a világban, és kérjük ezt a különleges kegyelmet Máriától, a mi édesanyánktól!” (a Vatican News Facebook-oldalán megjelent fordítás szövege)

Mit is kell tudni a pompeji Szűzanyáról, akit XIV. Leó pápa első beszédében kiemelt? És mi is az a pompeji rózsafüzér?

A pompeji Rózsafüzér Királynője tiszteletére emelt bazilika létrejöttének igazán csodás története van. A bazilika építése egy világi hívő – később a rózsafüzér apostolának nevezett –, Boldog Bartolo Longo nevéhez kötődik. Bartolo Longo Nápolyban jogot tanult, és ezoterikus, ördögi tevékenységekkel foglalkozott, majd sátánista pap lett belőle. Ez a keresztényellenes életút azonban nem tette boldoggá, sőt, életét erős depresszió, paranoia, za-

varodottság, idegesség jellemezte, és hamarosan démoni megszállottság jelei is elkezdtek rajta mutatkozni. Segítséget kért, és egy domonkos szerzetes, Alberto Radente atyának köszönhetően sikerült visszatérnie a hit útjára.

Egy este, amikor a pompeji kápolna közelében sétált, Bartolo mély, misztikus élményt élt meg. Szíve mélyén megszólalt az Alberto atyától hallott mondat, melyet a Szűzanya Szent Domonkosnak mondott: „Aki terjeszti a rózsafüzért, üdvözü!”

„E sugallat alapján úgy érezte, hogy Pompeiben templomot kell építenie a Rózsafüzér Királynője tiszteletére, annak az ókori városnak a romjain, melyet éppen megérintett az evangélium, mielőtt 79-ben a Vezúv lávája eltemette, és csak századokkal később bontakozott ki hamujából a klasszikus műveltség fényének és árnyainak tanújaként” – emlékezik meg róla Szent II. János Pál pápa a szent rózsafüzérről írt apostoli levelében. (Rosarium Virginis Mariae, 8. pont)

A templom alapkövét 1876. május 8-án tették le, melynek napja a templom egyik búcsúnapja, a másik búcsúnap a Rózsafüzér Királynőjének hónapjában van, október első

vasárnapja. XIII. Leó pápa, akit a „rózsafüzér pápájának” hívtak – és újonnan megválasztott Szentatyánk, XIV. Leó pápa névválasztása is meglehetősen beszédes ebben a kontextusban –, Pompej kegyhelyét a világ plébániájának nevezte.

A pompeji kegyhely főoltárán a „Rózsafüzér Királynője” festményt helyezték el. Az oltárkép Szűz Máriát és a gyermek Jézust ábrázolja, amint rózsafüzért ajándékoznak Szent Domonkosnak és Sziénai Szent Katalinnak. A bazilika homlokzatának tetején egy több mint háromméteres Rózsafüzér Királynője-szobor látható, talapzatán egyetlen szóval: PAX (vagyis béke).

.....

...a Szűzanya közbenjár
értünk Fiánál,
ahogy tette azt
a kónai menyegzőn.

.....

Pompej érseke az alábbi szavakkal köszöntötte XIV. Leó pápát: „A Szentatya, aki megjelent az áldás loggiáján, már első szavaival kifejezetten a Szent Szűzanyához szólt.

Szűz Mária,
Béke Királynője,
könyörögj
érettünk!

[...] És a neve is XIII. Leó pápára emlékeztet minket, a rózsafüzér pápájára, számos, a Mária-imádságnak szentelt enciklika szerzőjére, arra a pápára, aki Bartolo Longót kísértte Pompej történetének első évtizedeiben.”

Miért fontos a mi életünkben a Szűzanya közbenjárása és a rózsafüzér imádkozása? Mi az a pompeji rózsafüzér?

A katolikusok rendületlenül hisznek abban, hogy a Szűzanya közbenjár értünk Fiánál, ahogy tette azt a kánai menyegzőn. Tudjuk, hogy Jézus az út az Atyához, viszont azt szokták mondani, hogy Jézushoz a legközelebb az út a Szűzanya-tiszteletén és az ő közbenjárásán át vezet. Emellett minden egyes Mária-jelenés alkalmával – akár Fatimára, Lourdesra, akár Medjugorjára gondolunk – elmondja a Szűzanya, hogy imádkozzuk a rózsafüzért az emberek megtéréseért. Megtérésre van szükség, a szívek megváltozására, ez tud békét teremteni.

Boldog Bartolo Longo nevéhez kötődik az ún. pompeji rózsafüzér-kilenced, mely egy 54 napig tartó imádságsorozat, napi három teljes rózsafüzér elmon-

dásából áll. Bartolo súlyos betegségben, tifuszban szenvedett, és ez ihlette, hogy írjon egy imát, mellyel kegyelmeket kérhet a legreménytelenebb és legelkeseredettebb helyzetekben is. 1879 júliusában alkotta meg a pompeji rózsafüzért. Bár kilátásai nem voltak kedvezőek, Bartolo Longo csodásan meggyógyult. Azóta a Szűzanya kegyelmeket ad mindenkinek, aki imádkozza a „leghűségesebb híve” által alkotott pompeji rózsafüzért.

Ezzel az imával lehetetlennek látszó kegyelmeket is elnyerhetünk, különösen ha a kilenced alatt minden nap járunk szentmisére a pompeji Rózsafüzér Királynőjének tiszteletére.

Gondoltuk volna, hogy az a gondolat, amivel XIV. Leó pápa a pompeji Szűzanya oltalmába ajánlotta az Egyház békemisszióját, ilyen sok mindenről szól?

Hordozzuk imáinkban XIV. Leó pápát és az Egyház békemisszióját, hogy – ahogy ő maga fogalmazott – Krisztus békéje lakjon minden ember szívében a világon! Imádkozzuk a pompeji rózsafüzért a békéért!

Szűz Mária, Béke Királynője, könyörögj érettünk!

Kissné Berta Rita, 777blog

Mária, a radikális pedagógus

Ugye már senki nem hiszi azt közülünk, hogy az organikus pedagógia a schönstatti mozgalom része?!

Pontosabban hogy csak egy *része*, egy kis irányzat a nagy mozgalmunkon belül? Mert nem az. Az organikus pedagógia ugyanis inkább elmélyítése a mindnyájunk által követett schönstatti lelkiségnek, vagy ha úgy tetszik: gyakorlati alkalmazása.

(Ezért aztán mindannyiunknak ott lenne a helye az organikus pedagógiai képzésen, ami nem annyira fej-tágítás, mint inkább folytatásos lelkigyakorlat.)

Igaz ugyan, hogy „kifele” is működik, hiszen az organikus pedagógia magában foglalja schönstatti missziós jellegét is, mivel olyanokat is meg tud szólítani, akik nem schönstattiak, sőt ta-

...akkor járhatóak a mindennapi kis utaink,
ha egyszersmind merünk nagyot álmodni.

lán nem is hívők. Most azonban kifejezetten azokhoz az organikus pedagógusokhoz szólok, akik „ráadásul” még schönstattiak is. Már többször visszatérő mondat volt ebben az organikus pedagógia felé fordító cikksorozatban, hogy „így vagy úgy, de mindenki organikus pedagógus.” A „piacon” – a nem hívők körében (is) – az organikus pedagógia mostanában igen kelendő táplálék, és sok „hozzáadott természetes térfogatnövelő adalékkal” van dúsítva – azaz rengeteg jól használható, érvényes párhuzammal, más (anonim schönstatti) tudós, lelki mester szavaival, kutatási eredményeivel. Ezek a gondolatok nem magától Kentenich atyától származnak ugyan, de ő valószínűleg csak azért nem emelte be ezeket a saját tanításába, mert időben megelőzte őket... – különben azok úgymond „schönstatt-kompatibilisek.”

„Vizsgáljatok felül mindent, a jót tartsátok meg.” – mondja nekünk a Szentírás. (1Tesz 5,16–24) Így az organikus pedagógia – és egész schönstatt – egyik titka abban áll, hogy Kentenich atya beolvasztotta lelkiségébe a különböző világi-pszichológiai eredményeket: a jót megtartotta. A keresztény ember ugyanis egy kicsit még inkább ember, mint a nemkeresztény – emberi művoltában nem működik máshogyan attól még, hogy keresztény, hanem inkább egy kicsit még teljesebben az lesz, ami. Ha

pedig valami jól működik a világi személyiségben, hát még milyen jól fog működni a keresztény személyiség számára!

Sokszor előkerül az útmutató szövegeinkben, hogy az (ön)nevelésünk, a másik emberrel való kapcsolataink, a házasságunk nem nagy dolgokon, hanem a mindennapi hűségben, a hétköznapi aprómunkán múlik. Kentenich atya maga mondta, hogy „schönstatt a legjózanabb lelkeség a világon.” Józan, mert nem külsőleg is látható, nagyszabású csodákat kérünk, hanem a szemnek

láthatatlanokat. Apró lépéseket. Tilmann atya szavaival: „Lassan, lassan, szinte semmit.” Kicsike változásokat. Azokat is jobbra önmagunkban – hiszen a kereszténység radikalitása éppen abban áll, hogy nem megváltoztatni akarjuk a másik embert, hanem elsősorban elfogadni – ellentétben a világgal, ahol mindenki meg akarja változtatni mindenkit. És akkor esetleg van egy kis esély arra, hogy magától változik a nevelünk... Sőt, igazából nem is megváltoztatni akarjuk a nevelünket, hanem kibontakoztatni, még jobban önmagává tenni, a lehető legjobb önmagává tenni. A kis almafacsemetéből nagy almafa lesz, nem tölgy! Még a kánai menyegzőn – ahol *tényleg* csoda történt – sem változott meg radikálisan a bor a vízhez képest olyan értelemben, hogy mindkettő folyadék, mindkettő pontosan hat korszó mennyiségű maradt. Mégis radikálisan megváltozott persze. És a víz is jó egyébként, csak a bor még jobb.

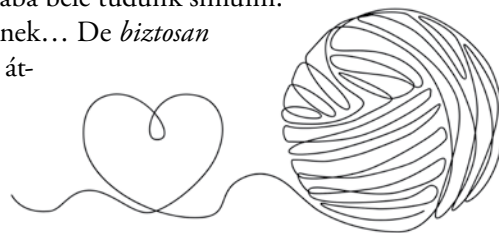
Sok stressztől tudjuk magunkat megkímélni, ha a Szűzanyának (és végső soron Istennek) adjuk át a gyeplőt. Sőt, voltaképpen csak fel- és elismerjük, hogy mindig is Ő volt a „fővállalkozó” (azaz az illetékes és egyben a felelős) abban, hogy egy neveltünk megváltozzon. Hisz tanárként sem tudhatjuk, miért fejlődik az egyik gyerek, és miért nem a másik, miért marad olyan sok erőfeszítésünk hatástalan egyiküknél, és mitől virágzik ki valaki minden előzmény ellenére. Noha rendszerint nem lehet átugrani az egyes fejlődési szakaszokat, az is megesik, hogy valaki egyszer csak meglepetésszerűen másképpen viselkedik, érettebben, mintha már egy következő fejlődési szakaszba lépett volna hirtelen. (Ezt nevezzük fázis-törvénynek.) Általában persze igaz, hogy abból jön ki valami jó, amibe előzőleg sok munkát, sok erőfeszítést beletettünk, de néha nem. Jól tesszük, ha itt is átálítjuk a gondolkodásmódunkat mechanisztikusból organikussá: a nevelés ajándékjellege megmarad annak ellenére, hogy mi is hozzátesszük a magunk száz százalékát. Ez a lelki váltoállítás leveszi a túlzott felelősségérzetet a vállunkról, felszabadít, és olyan értelemben is könnyebbé teszi a szívünket, hogy számíthatunk valakire. Viszont a dicsőség sem a miénk... Nem veregethetjük meg a saját vállunkat azzal, hogy: „megcsináltam”. Ahogyan Kantenich atya többször is hangsúlyozta

beszédeiben: „Schönstattban nincs rosszabb értelmű szó, mint hogy *megcsináltuk*... a Szűzanya csinálta meg!”

Az izzadságszagú aprómunka azonban nagy eszmény nélkül kicsinyessé és lendület nélkülivé, lélekölővé válhat. „Kösd szeredet egy csillaghoz!” – biztatjuk újra és újra neveltjeinket, önmagunkat. Manapság még a konyhapszichológiai tanácsok, az életreformálást ígérő blogok, vállalati önfejlesztő-tanfolyamok hívószavai is ezek: „rajzold fel a víziódat, készíts célkitűző táblát a vágyaid képeivel, fogalmazd meg a küldetésnyilatkozatodat, határozd meg a prioritásodat, a legfontosabb értékedet!” Ezek tulajdonképpen a személyes eszmény lebutított, „istentele-nített” változatai – vagy akár úgy is nézhetjük, hogy nyomokban azért schönstattot tartalmaznak... Mindenképpen akkor járhatóak a mindennapi kis utaink, ha egyszersmind merünk nagyot álmodni. Merjünk szinte szemtelenül csodát kérni! De persze nem babonáságba hajló hittel, ima-automatát remélve („bedobom a sok szép imát, és lent kipottyan a csoda”). Igen, kitartóan kérünk, de a kérésünk beteljesülése – na az már más térszta. Azt már nyugodt szívvel rábízhatjuk Máriára. „Mária viszi végbe az átalakulás csodáját” – ez aztán a világos beszéd! És hát a legjobb helyzetben vagyunk ahhoz, hogy kérjünk, hiszen mondhatni: a „Mama kedvencei” vagyunk, és itt van nekünk ez az extra-hatékony nevelőtárs, a Szűzanya. Aki ráadásul igen dörzsölt, agyafúrt, *Rá* aztán lehet számítani... (Jó, egy kicsit fárasztó asszony, Tilmann atya szavaival élve...) Ott is vannak ötletei, ahol emberi erővel már régen nem látunk semmi megoldást.

Megint csak a régebben már említett teremtmény feszültség rejlik ebben az elsőre kicsit hosszúnak tűnő jelmondatban – a hosszúsága szinte jelképe lehet annak a bizonyára hosszú időnek, amíg e mondat igazságába bele tudunk simulni. Mária malmai is lassan őrölnek... De *biztosan* véghezviszi majd a mi belső átalakulásunk csodáját is!

*Uzsalyiné Pécsi Rita,
Ébényi Anna*

„Mária viszi végbe az átalakulás csodáját”

Mária is megtapasztalhatta a váratlanul kapott új élet és átalakulás kegyelmét, ajándékát.

Erkélyünkön éppen egy cserép hunyorra látok. Több szürke, fagyos téli nap után a hóval borított és fonnyadó növényen egy friss, sárga bibéjű fehér virág nyílik. Az élet csodája vesz körül bennünket. Az amerikai tudós-író, Rachel Carson azt írta a 20. század közepén, hogy „egy jótündértől azt kérném, hogy a világ minden gyermeke tudja megélni vele született csodaérzékét egész életén át. Akik a világunk szépségeit szemlélik, a végtelen élet folytonos erőtartálékaira találnak. A felnőttek pedig fedezzék fel gyermekeikkel újra a világ örömeit, izgalmaival és rejtélyeit.” Amikor értékekre és csodákra gondolunk, először is megcsodálhatjuk a legnagyobb értéket, az élet megszámlálhatatlan formáinak és módjainak végtelen, emberi képességeinkkel fel nem fogható dinamizmusát. Ennek alapvető része a folyamatos változás, átalakulás. A hernyóból lepke, a neveletlenből érett személyiség lesz.

A keresztények Isten különös kegyelméből az élővilág csodái mellett a teremtés és a természetfeletti világ csodáinak ajándékait is megkapják. Mária is megtapasztalhatta a váratlanul kapott új élet és átalakulás kegyelmét, ajándékát. Ami nyilvánvalóan nagyon nem „illeszkedett a tervei-be”, hiszen az emberi tervek szerint még nem jött el a gyermekáldás ideje. Bizonyára nem így gondolta el, és nem volt még felkészülve rá. Egy gyermek érkezése átalakítja az anyát és a család életét. De Jézus életével megkapta a saját élete átalakulásának, az átalakulás elfogadásának kegyelmét is. És megkapta József elvárásainak átalakulását is.

Az életünk, személyiségünk átalakulásának, átalakításának erejét és kegyelmét mi is megkaphatjuk. A képernyőktől elszakadva elcsendesedni, be- és kifelé, másokra figyelni, imádkozni, megszokott kényelmekről és előnyökről lemondani, gyengeségeinket, gyarlóságainkat elhagyni, adni és kérni kell hozzá. A teremtés csodái végtelenek. A mi dolgunk nem a hatalom és kihasználás, hanem a szeretet és a gondoskodás. Végezzük jól egyéni feladatainkat, munkáinkat! Móriában ezekhez a dolgokhoz hűséges vezetőt és segítő társat kaptunk!

Örömeink

Guld Emília és Mércz Lilla Anna

Pataki Ilona

Salamon Hugó

Szauer Ilona

Wangler Vilmos

Ujhózy Zénó

Ha ti is szívesen megosztjátok
velünk örömeiteket, küldjétek el
az oasis@schoenstatt.hu-ra!

Szelesteiné Pacsai Ildikó

(1966–2025)

Pacsai Ildikó 1966. március 1-jén Kunhegyesen született. Akkor szülei Vidon laktak, így eredetileg Pápán is születhetett volna, de mivel édesapja éppen sor-katonai szolgálatát töltötte, édesanyja a szülés idejére hazatért a szülői házba. Ildikó hároméves volt, amikor már a kistestvérével, Ambrussal, családjá hazaköltözött az édesanyjai szülőfaluba: Abádszalókra. Itt töltötte gyermekkorát a szép Tisza-parti településen. Szülei az általános iskolában tanítottak matematikát és biológiát, édesapja még osztályfőnöke is volt. Példamutató szorgalmának és kedves egyéniségének köszönhetően mindenki nagyon szerette. Kedvenc időtöltése a versolvasás volt, de matematikai tehetsége is sok örömet jelentett. Törökszentmiklósról került gimnáziumba, hiszen szülei is ott érettségiztek. Töretlen szorgalmával ott sem maradt adós, kitűnően érettségizett. Az irodalom mellett szerette nagyon a kémiát is, a felvételihez közeledve végül nem vegyésznek, hanem gyógyszerésznek jelentkezett, és felvételt is nyert a Szegedi Orvostudományi Egyetem Gyógyszerészeti Karára.

Gyermekkorától fogva családjával rendszeresen töltötte a nagy ünnepeket – húsvétot, karácsonyt – valamelyik dunántúli plébánián, mert édesapjának legidősebb testvére – Pacsai János Fidél egykori kapucinus szerzetes a hetvenes évektől – két évtizednyi vesszőfutás után – végre papként dolgozhatott a Veszprémi Egyházmegyében. A nagybácsi szolgált Zalaapátiban, Nagykanizsán, Tapolcán és Keszthelyen. Amikor már plébános lett, és volt hely a plébánián, vele laktak szülei is, Ildikó apai nagyszülei, akik a világháború végén Nagyváradról kénytelenek voltak elmenekülni. Sajnos itthon is rendszeridegennek számítottak hitük miatt, így nem tudtak egzisztenciát, családi fészket kialakítani. Tehát amikor ünnepekkor Tapolcára, Zalaapátiba vagy Keszthelyre utazott Ildi családja, akkor egyben hazamentek a nagyszülőkhöz is.

Fidél atya Ildikónak lelki vezetője is volt., A fiatal lány 1986 nyarán, amikor gyógyszerész hallgatóként egy hónapos nyári gyakorlatát kellett eltöltenie, gondolt egyet, és annak ellenére, hogy Abádszalókon lakott és a szegedi egyetemre járt, Keszthelyre kérte magát, hogy így kicsit a munka mellett nyaralhasson is a Balaton partján nagybátyjánál, nagyszüleinél.

Itt ismerkedett össze egy plébániai kerti munka alkalmával Szelestei Péterrel. Nyári találkozásukból később szerelem lett, két évvel később pedig elje-

gyezték egymást. Hogy házasságkötésük után legyen hol lakniuk, Ildikó olyan munkahelyet keresett, ahol szolgálati lakást is tudtak biztosítani. A Gondviselés úgy hozta, hogy Keszthelyen éppen adódott egy ilyen lehetőség. Úgyhogy eljött a számára is változást hozó NAGY év: 1989. Ebben az évben kapott diplomát és kezdett gyógyszerészként dolgozni. Húsvét után, februárban összeházasodtak Péterrel. Még abban az évben karácsonykor megszületett első gyermekük, Rita, majd '92 nyarán Kristóf, '95 nyarán Flóra, és 2000 novemberében Kata.

2001-ben változás következett be életükben, olyan élethelyzetbe kerültek, hogy lépniük kellett: négy gyermekkel, amikor a kicsi Kata karon ülő fél éves volt, szinte egy időben derült ki, hogy a szolgálati lakás lehetősége megszűnik, és Péter munkahelye Keszthelyről Pápára költözik.

Választani kellett, hogy esetleg Pápára költöznek, vagy Keszthelyen próbálnak új otthont, munkahelyet keresni. A család és barátok közelségét nem akarták elveszíteni, így Keszthely mellett döntöttek. Másfél évig Péter szüleinél laktak, és közben minimális megtakarításukból és családi segítséggel telket vásároltak Cserszegtomajon, és állami, banki kölcsönből új házat, új otthont építettek a Rezi úton Rüll Karcsi bácsi és Péter munkájával, barátok és a családtagok kétkézi segítségével, támogatásával. 2003 novemberében költöztek be az új házba. Ezt az időszakot, ezt a házat a Gondviselés nagy ajándékaként élték meg, a Jóisten szeretetét tapasztalták meg benne. Elképzelhetetlen volt számukra még 2 évvel korábban, hogy saját otthonuk lesz egy kertes házban.

Ildikó 2004-től innen járt be busszal dolgozni a Fő téri gyógyszertárba és a gyerekek is iskolába, bár az év nagy részében, amikor csak tehetett, kerékpárral ment, gyerekülésben a háta mögött vitte Katát. Már korábban Keszthelyen is így közlekedett a többiekkel, amikor még kicsik voltak. Feltűnő, kedves jelenség volt Keszthelyen és aztán a cserszegi úton a hosszú hajával, mosolyával, háta mögött a gyereküléssel, lendületes közlekedésével.

A főtéri patikában eltöltött évek után kereste a helyét, több gyógyszertárban is dolgozott a környéken. 2018-ban került a Hévízi Szent András kórház patikájába, azóta itt dolgozott. Ez állandóságot, kiegyensúlyozottságot hozott neki, szerette a kolléganőit, szeretett itt dolgozni.

2021-ben a covid járvány utáni tavasszal sajnos beteg lett. Előrehaladott onkológiai tüneteket diagnosztizált szakorvosa. Ez lelkileg is rendkívül megviselte, mert tudatosan egészséges életmódra törekedett.

Kemoterápiára és szeptemberben műtétre volt szüksége. Bár megpróbáltatás volt számára a terápia, de hittel és reménnyel élt tovább. Felépülését sajnos egy kerékpáros közúti baleset is nehezítette. Nagyon nehéz műtéteken és implantáción esett át. Még végére sem ért a műtétet követő rehabilitáció, amikor 2024 júliusában kiderült, hogy rosszindulatú áttétek jelentkeztek szervezetében. Fájdalmas volt hallani, hogy gyógyulást nem tud ígérni az orvostudomány, csak élethosszabbító terápiát.

Szerette a Jóistent és a Szűzanyát is, rendszeresen imádkozott és járult szent-ségekhez. Örült, hogy férjével már ifjú házasként rátaláltak a schönstatti lel-kiségre, közösségre, ahol útmutatást, követhető lelki, de mégis gyakorlatias példákat láttak, tapasztaltak. A közösségben jó barátokra, társakra talált. Hálás volt ezért.

Nagyon szerette a könyveket, és nagyon szeretett olvasni. Ezt a tulajdonsá-gát otthonról hozta, a szülői ház is tele van könyvekkel. Nem volt olyan este, bármilyen fáradt is volt, hogy legalább egy oldalt el ne olvasson. Az öröksége mutatja talán legjobban, hogy mit jelentett neki a könyv, az olvasás. Mind a négy gyermeke nagy olvasó, Flóra könyvtáros, Rita, Kristóf és Kata is sokat olvasnak. Az unokáknak is minden este ő mesélt, ők is szeretik a könyveket. Szeretett könyvet vásárolni és ajándékozni, családját és különösen édesapját karácsonykor elhalmozta számukra érdekes könyvekkel. Az irodalom annyira élő volt benne, és olyan jó volt a memóriája, hogy rengeteg verset, idézetet tudott fejből: voltak szeretett sorai, amiket sokat mondogatott.

Nagyon szeretett társasjátékozni. Már fiatal párként és később is sokat játszottak férjével, majd a gyerekekkel is. Ünnepeken a nagy csa-láddal és barátokkal is sokszor előkerült a tár-sasjáték. Ezekből is nagy gyűjteménye lett, szerette, ismerte őket. Sokszor ajándékozott társast szeretteinek, és nem csak átadta, de kezdeményezte is a játékot. A közös játékel-mények fontosak voltak számára, ezek is erő-sítették a kapcsolatot közte és családtagjai, barátai között.

A sütemény készítés különleges képessége volt. Születésnapokra, ünnepekre mindig finom tortákat készített. Karácsonyra készülve már

december elején elkezdte sütni aprósüteményeit, hogy szenteste délutánján munkatársainak, barátainak, családjának a 25 féle különböző finom és gusztusos, falatnyi süteményből látványos tálat, tányért rakjon össze, és azt adja ajándékba. Sokan emlegették és várták örömmel ezeket a tányérokat. Családját és barátait is szeretettel etette, mindig tele volt finomsággal a konyhája. A húslevestől kezdve képviselőfánkon át a marlenkáig szinte minden készült nála.

Az ajándékozás volt a mindene. Odafigyelt a szeretteire: mindig tudta, kinek milyen ünnepe van, észben tartotta, hogy kinek mi a vágya, minek örülni, mire van esetleg szüksége, és azt igyekezett körütekintően, utánajárva a legjobb megoldásnak, megvásárolni, megvalósítani akár már hónapokkal az ünnep előtt, hogy biztosan célt érjen: örömet okozzon. Ebben lelte örömét, ez éltette.

Ildikó jelenléte sosem volt tolakodó, nem szeretett a középpontba kerülni, de csendes figyelmességét családja és barátai mind érezték. Az ajándékai, a süteményei körülveszik az itt maradókat: a családok és a barátok otthona tele van azokkal a tárgyakkal, amiket ő ajándékozott. Ezzel a gondoskodással szeretett volna nyomot hagyni, ezzel fejezte ki szeretetét. A hozzá közel állók állandóan tapasztalhatták, hogy kérniük sem kellett, mégis mindent megkaptak, amire szükségük volt. Ez a biztonság volt ő.

Az emberi erőt meghaladó megpróbáltatások sem rendítették meg szilárd hitét. Súlyos terheket cipelve is a szeretet derűje, a szeretteiről való gondoskodás volt mindennapjainak keresztény tartalma. Őszintén tiszta lelkét Szent Ambrus jellemző idézetében foglalhatjuk össze: „Nem magának élt, hanem másokat boldogítani volt élete célja, s jót tenni öröme.”

2025. november 27-én halt meg. Nyugodjék békében!

Tegnap elbúcsúztunk Ilditól, kedves, szelíd, de erős alakjától. A sütemények királynőjétől, a nagy társasjátékosztól. Aki még autót is nyert egy műveltségi versenyen a tévében Gundel Takács Gáborral. Aki mindig is imádkozott, de az utóbbi években még nagyobb imádkozó lett. Sütemény- és könyvillata immár a mennyei illatárban úszik. Isten nyugosztalja!

Ezt az időszakot,
ezt a házat a
Gondviselés
nagy ajándékaként
élték meg.

Megvonás

.....

...figyelünk arra, mit teszünk, mit gondolunk, mit mondunk.

.....

Közeledik a nagyböjt ideje, idén, 2026-ban, február 18-án, veszi kezdetét. Ilyenkor a legtöbben kerüljük a mulatságokat, egyszerűbb, főleg húsmentes ételeket fogyasztunk. Igyekszünk befelé figyelni, szavainkban, gondolatainkban, tetteinkben a mértékletességre törekszünk. A befelé fordulás mellett fontos, hogy a szívünk, szemünk meglássa azokat is, akik azért vannak meg maguktól ennivalót és testi-lelki javakat, mert nincs nekik, vagy nem látják azokat.

Böjtünk nem csak abban áll, hogy követjük az Egyház előírásait, megfűszerezzük alkalmanként egy-egy életmódmagazin karcsúsággal kecsegtető étrendjével, sokkal inkább abban, hogy figyelünk arra, mit teszünk, mit gondolunk, mit mondunk. Vagy éppen nem. Amikor nem fadjuk be a kíváncsok csokoládét, nem iszunk egy pohár bort a vacsorához, a nagyböjt bizonyos napjain nem kerül húsétel a tányérunkra, akkor ezek inkább megálljt parancsoló táblák kell, hogy legyenek. Ilyenkor egy kicsi szünetet tartunk, és eszünkbe juthat Jézus 40 napos sivatagi vándorlása, a minket is érő kisebb-nagyobb kísértések, a dicsérő szavak a kritika helyett, egy telefonhívás valakinek, akivel régen beszéltünk, a régóta esedékes megbocsátás, ölelés, simogatás, elmaradt beszélgetések, és még számtalan tett, gondolat, amivel közelebb kerülhetünk a valódi célunkhoz, az Atyával és a Fiúval való bensőséges kapcsolatunkhoz.

Tény, hogy nem csak kenyérrel él az ember, de azért jól tud esni egy jó szelet pirítós egy kis rávalóval. A rávaló most nem más, mint egy olyan túrókrém, aminek a receptjét egy felvidéki borász feleségétől tanultam. A kiváló borok mellett tökmagolajat is készítettek a birtokukon termett tökből, így ez az alapanyag adott volt...

Negyed kiló tehéntúróhoz hozzáteszünk két evőkanál tejfölt, fél deci tökmagolajat, egy-két átnyomott fokhagymagerezdet, sót és frissen őrölt borsot. Alaposan összekeverjük, és kész is. Ha szórunk rá hántolt, sózott, pirított tökmagot, még finomabb! Vajban pirított kovászos kenyérrel, répacsíkokkal, retkeszeletekkel (esetleg mogoróval, de akkor korán kell kelni a rigórikkantáshoz) tálaljuk. Mentateával kísérve kiváló böjtös reggeli vagy vacsora.

Gyerekszój

- Most játszunk olyat, hogy balletos lányneveket kell mindenkinek mondani.
- Jó. Kezdjed!
- Neeem, az nem egy név!

- Juliiii, mennyire cuki vagy ebben a pizzamában!
- Jó, de figyelj, Mama! Mire monddod, hogy cuki: rám, vagy a pizzamára?

- Anya! Van itthon valami fecskés könyvünk vagy újságcikkünk?
- Hát, most hirtelen nem jut eszembe ilyesmi... Mihez kell?
- Holnapra fogalmazás órára kell vinnünk valamit, ami a fecskékkel kapcsolatos. Mondtam Kitti néni-nek, hogy beviszem a fürdőgatyámat, de nem díjazta az ötletemet.

- Autókázunk estefele hétévesemmel. Egyszer csak előkap egy – az Uno játékból ismert – „plusz négyes” lapot a farzsebéből.
- Hát ez meg mit keres nálad? – kérdezem.
- Ez? Bármikor jól jöhet!

- Hároméves kislányunkat nagyon érdekli a passió-történet: minden szentmisén kéri, hogy „Mama, azt a szúróskoronást meséld!” Egy alkalommal ott tartunk, hogy Jézus viszi fel a hegyre a keresztet, mire ő átveszi a szót:
- Igen, és volt, hogy el is esett, de akkor mondták neki a katonák, hogy azonnal álljon fel, különben most rögtön fölfeszítik a keresztre!

- Fiaim között maszkulin sakk-diszkurzus zajlik éppen:
- A bástyával és a futóval mattot adhatsz.
- Igen, de lóval is és ezekkel a paraszttal is leütheted a királyt. Mire négyéves kislányom is hozzáteszi a magáét:
- Igen, de képzeljétek, a király és a királynő szerelmesek!

- Nagyfiunk 13 évesen birkózóversenyre készült, előző este már nagyon izgult. A 3 éves kishúga megszólal:
- Ne félj, Dávid, majd én megvédelek!

- Nagylányunk 4 évesen felháborodottan szól 2 éves kishúgáról:
- Kétszer is rászóltam, hogy ne tanuljon el tőlem butaságokat!

Óbudavári hírek

Vidám Középiskolás Ifjúsági Találkozó zárta az Óbudavári Schönstatt Központ 2025-ös szezonját. Több mint 70 fiatal – köztük Péter atya bér mátkozásra készülő csapata – vette birtokba a tereket, töltötte meg élettel és a jövő reményével kegyhelyünket. Nem volt szívünk még leszedni az összes plakátot, amit használtak, hiszen a felnőtteket is inspirálhatja a fiatalok lelkülete, munkamódszere. Köszönjük a szervezők fáradhatatlan kreativitását és előre látását: már most telik a 2026-os tavaszi KIT jelentkezési felülete!

Szilveszterkor belepte a hó a csendes házakat. Jó volt látni a kápolnába vezető különböző nyomokat, melyeket a látogatók hagytak a hóban. Sokan megfordultak Mária kedvenc helyén, s talán örültek, hogy a 19 fokra temperált szentélyben nem is kellemetlen hosszabban elidőzni.

.....
...a felnőtteket is
inspirálhatja
a fiatalok lelkülete,
munkamódszere.
.....

Január elejére olyan sok hó esett Óbudaváron, hogy kezdhettünk izgulni, el tudnak-e jönni a vendégek, és hogyha igen, nehogy otthon felejtsek a szánkóikat. Akkor volt a hó mindenhol, hogy új gondnokunk többórás hősies igyekezete ellenére végül egy markolósna kellett a parkolót használhatóvá tennie. Egy órával azután, hogy eltakarította a havat, és vártuk az Eszköz képző záró alkalmára érkező családokat, olyan sűrű, nagy pelyhekben kezdett esni a hó, hogy már az is megfordult a fejünkben, hogy lemondjuk a rendezvényt. Hála Istennek nem a Szentlélek, hanem a bátortalanság kísértése ültette el ezt a gondolatot bennünk, s minden útnak induló – élükön Gertrud-Mária nővérrel – befutott. Jó sok gyerek és kissé kevés foglalkoztató színesítette a hétvégét. Hálás szívvel köszönjük a kamaszok fáradhatatlan figyelmét és hidegtűrését a szánkózó és hóban hempergő csipet csapat mellett!

A 2024 augusztusa óta minden hónapban megtartott „régios gyerekbarát szentmise” januárban pont 18-ára esett. Az előadó- és házigazda töltökekezésen résztvevő házaspárok mellett az I. szövetségi évfolyam ünnepelte együtt a környékről érkező sok-sok családdal a József atya által celebrált szentmisét. Dugig megtelt a tetőtér, jó lesz tavasszal újra a kápolna körüli tágasságban ünnepelni.

Az V. szövetségi évfolyam hétvégéje után katolikus egyetemi kollégium hit tanosai töltötték itt a vizsgaidőszak végi hétköznapokat. Julie nővér lelki,

Mónika testi táplálékkal látta el őket. Előbbi előadás, utóbbi finom ebédek formájában.

Az új épület lehetővé teszi több ember, több csoport óbudavári tartózkodását. Január utolsó hétvégéjén megint három párhuzamos csoport töltekezett a képzőházban. Sok előkészület kell hozzá, hogy komfortos legyen a kápolna, a közösségi terek, az ebédlő, stb. használata. Köszönjük, hogy eddig mindenki nyitottan, rugalmasan, alkalmazkodásra kész lélekkel állt hozzá a bővüléssel járó változásokhoz. A II. és IV. szövetségi évfolyam hétvégéje mellett a régiók vezetői is itt tartották kétnapos tanácskozásukat.

Nagy igény van a különböző tematikus hétvégékre: a „Második félidő” például olyan keresett, hogy végül kettőt is szerveznek az áldozatkész szolgálattevők. A másodikra február közepén került sor. Új kezdeményezés a krónikus beteg gyerekeket nevelő családok töltekezős hétvégéje, ahová a testi fogyatékkal érintett kamilliánus szerzetest, György Alfréd atyát hívták meg a szervezők előadónak. Érdeemes a hírlevélre feliratkozni és/vagy a honlapon böngészni a naptárt, hogy értesüljünk a lehetőségekről. Örülünk, hogy szívesen jönnek régi és új családakadémiás évfolyamok is hétvégente és család-csoportokat is bízgatunk, hogy ha vágnak a havi egy találkozónál többre, akkor szervezzenek maguknak egy hétvégét Óbudavárra!

Hírlevél

Naptár

Januárban nem volt TükörKépzés, de februárban kettő is, egy klasszikus, keddtől péntekig tartó és egy kísérleti másfélnapos is. Örülünk a fiatalok jelenlétének, jó érzés, hogy megmártózhatnak Óbudavár légkörében. Egy időre feljönnek a „Tábor-hegyre”, és reményeink szerint engedik, hogy Mária kicsit elrabolja a szívüket.

Az építkezés jól halad. Amikor ezt a beszámolót olvassátok, már a célegyesben leszünk, hisz nyáron már használni szeretnénk majd a legújabb épületet. A határidő közeledése mindig izgalmas. Drukkoljatok!

„Tégy minket hű eszközökké!”

Az Eszközképző előkészítésekor sokat gondolkodtunk azon, hogy milyen szimbólum tudná kifejezni mindazt, amit ettől a folyamattól várunk. Nem nagyon jutottunk előre, de aztán két Kentenich atyáról szóló anekdota segített.

Eileen nővér magyarországi látogatásakor mesélt róla, hogy Kentenich atya mennyire szeretett ajándékot adni azoknak, akik meglátogatták őt. Ez sokszor nem volt könnyű, mert Kentenich atya nem járt vásárolni, kevés személyes tárgya volt. Legtöbbször azt adta tovább, amit ő is ajándékba kapott valakitől. Egy alkalommal Eileen nővér egy szép csokrot ajándékozott neki, amire egy személyes levelet is rátűzött. Úgy alakult, hogy aznap Eileen nővér szülei is meglátogatták Kentenich atyát, s amikor este Eileen nővér hazaért, legnagyobb meglepetésére szülei szobájában találta a csokrot – a levéllel együtt.

A másik történetet Angel Strada atya mesélte. A száműzetés éveit után Németországba visszatérve Kentenich atya nagyon sokat dolgozott, s érthető módon nagyon sokan szerettek volna vele találkozni. Így voltak vele a Dél-Amerikából származó, Németországban tanuló kispapok is, akik hosszas várakozás után nagy örömmel készültek az alapító közelgő látogatására. Tudták, hogy Kentenich atyának mennyire fontos, hogy ajándékot tudjon adni mindannyiuknak, ezért előre megszervezték ezt is: egy asztalra előre bekészítettek borokat, rózsafüzéreket, fényképeket, amelyekből a személyes beszélgetések végén egyet-egyét visszakaptak Kentenich atyától.

Arra gondoltunk, hogy ez a kép, a kispapok által ajándékokkal megrakott asztal jól kifejezi azt, amire szükség van, ha részt akarunk venni Kentenich atya küldetésében: ő még sokunkat szeretne megajándékozni itt, Magyarországon, de ez csak akkor lehetséges, ha mi előkészítjük az ajándékokkal teli asztalt.

Hálásak vagyunk, hogy sokakat vendégül láthattunk ennél az asztalnál, s nagyon örülünk, hogy a résztvevők megerősödtek házasságukban, küldetés-tudatukban, eddigi szolgálataikban, és többen új feladatot is vállaltak. Nagyon szép volt ez a másfél év, s bebizonyosodott, hogy jól választottunk szimbólumot: nagyon lelkesítő Kentenich atyától az általunk összekészített ajándékokból visszakapni valamit. S milyen szép, hogy ez az asztal az óbudavári előadóban ünnepelt szentmisék alkalmával oltárszolgálatot teljesít!

Kentenich atya még sokunkat szeretne megajándékozni itt, Magyarországon.

Eszközképző

Körülbelül másfél évvel ezelőtt kaptunk meghívást az Eszközképzőre. Ilyen képzés eddig nem volt. Idővel megtudtuk, hogy szívünkhöz közel álló házaspárok szervezik, a meghívottak között is több, számunkra kedves házaspár szerepel, és néhány óbudavári alkalom mellett otthoni munkára is számíthatunk, ha igent mondunk. A feladatok, alkalmak rendszeressége is nagyon hívogató volt, hiszen tudjuk, milyen jó újra és újra lendületet kapni Óbudaváron. Vagy egyáltalán: milyen jó Óbudaváron lenni! De vágyunk rá, hogy ne csak Óbudaváron lelkesedjünk, hanem kitartóak legyünk az otthoni munkában... ebben jó támasznak látszottak a vázolt otthoni feladatok. Szeretnénk a schönstatti lelkeségben elmélyedni, de még nem látjuk, hogy van-e feladatunk a mozgalomban... azon kívül, hogy mi kapunk tőle... Erre is válaszolhat az Eszközképző, gondoltuk, és jelentkeztünk.

Most, az Eszközképző záró alkalma után visszatekintve látjuk, hogy a képzés ideje épp egybeesett egy olyan fejezettel az életünkből, amikor az elnyúlt felújítás miatt mindennapos kényelmetlenségeink voltak a ház falain kívülre szoruló konyha miatt. Jó volt ebben a nehezített időszakban időnként lendületet kapni. Az alkalmanként feldolgozásra küldött atya-tanulmányok és az ösztönzés, hogy válaszsunk testhezálló vagy inkább szívünkhöz szóló életfeladatot, és azt igyekezzünk gyakorolni két hétig, jó kerete volt ennek. Komoly felületet is kapott a képzés a moodle rendszerben, ahol visszajelzéseket kértek tőlünk a szervezők a feladataink elvégzéséről. Itt nem volt jó vagy rossz válasz, sőt, elmarasztalást se kaptunk, ha nem végeztünk el valamit... József atya bőségesen osztott pirospontjait idézték a maximum pontszámok, amiket bátorításként kaptunk.

Az is új távlatot nyitott számunkra, amikor kaptunk egy vonzó feladatot a schönstatti jegyesfelkészítés körül. De megtanultuk, hogy adott külső feladat ellenére sem szabad elfelejtenünk elsődleges célunkról: házasságunk erősítéséről, hiszen ez az első lába annak az asztalnak, ami az Eszközképző szimbóluma lett. A többi láb: az elmélyülés a schönstatti lelkiségben, az eszközlét, vagyis a szolgálat a közösségen belül vagy kívül, és a schönstatti hálózat építése csak ezután következik. Kedves meghívott előadóink és szervezőink segítettek abban, hogy ezeken a területeken is elmélyedhessünk. Jó volt, amikor az alapító házaspárok meséltek a lelki és a fizikai építkezésről Óbudaváron, és emlékezetes maradt, amikor körbejártunk több óbudavári helyszínt. Közelebb került hozzánk a Mária-kert, rejtett téglát tudunk mutatni a kápolnában és jó, hogy az óbudavári temetőt is fel tudtuk keresni.

A záró alkalmon a Nővér is velünk volt. Előadása hozzásegített minket ahhoz, hogy átérezzük, milyen hasznos méhecskéi lehetünk Máriának. A képzés zárultával az a vágyunk, hogy asztalunk legyen hasonlatos a népmesei kiapadhatatlan asztalhoz, ami nap mint nap megtelik, majd újra és újra jólakottan állhatnak fel mellőle.

Hűségzarándoklat Ozsvári Csabával az Egyház megújulásáért

Szeretettel hívunk Benneteket a 2026. augusztus 13–16. között Szombathelyről Óbudavárra tartó zarándoklatra, melyet az Egyház hűségben és alázatban való megújulásáért ajánlunk fel.

Természetesen nagy örömmel fogadjuk az egyes állomáshelyeken, rövidebb szakaszokon becsatlakozókat is, valamint azokat, akik szívesen biztosítják számunkra az imádságos hátteret!

Augusztus 13-án, csütörtökön este Szombathelyen találkozunk, majd másnap reggel 8 órakor Székely János püspök atya mond szentmisét a székesegyházban. Itt Kisléghi Nagy Ádám, Szűz Mária életét ábrázoló olajfestményein Ozsvári Csaba is látható. Következő állomáshelyünkre Csempezkopácsra pénteken délután érkezünk, ahol az Árpád-kori templomnál Csaba régi barátainak, művészársainak történeteit, beszámolóit hallgathatjuk meg. Szombaton, Nagyboldogasszony főünnepén a reggeli szentmise után gyalog ke-
lünk útra, majd Vasvár és Tapolca között vonatozunk. A szombat estét Hegyesden töltjük, ahonnan vasárnap a gyalogtúra utolsó szakasza végén megérkezünk Óbudavárra. Hálaadó szentmisével zárjuk utunkat augusztus 16-án, vasárnap 14 órakor.

Tartsatok velünk részben-egészben, testben-lélekben, ahogy tudtok!

Járjunk, imádkozzunk együtt Csabával az Egyházért, a reánk bízottakért és önmagunkért.

Sok szeretettel:
Török Orsi és Péter
Ozsvári Rozi és Monostori Bálint

2026. augusztus 13-16.
„Egyház megújulása
hűségben és alázatban”

**Kápolnaünnep –
Régiós mise**
2026. április 12.

**Szeretettel várunk
mindenkit!**

bensőséges
ünnep
szentmise
gyerekprogram
ebéd
beszélgetés

Merre tovább, KH?

.....

...a vágyak, víziók
érezékelésére, a közös
gondolkodás fényében
KH színódust tartunk.

.....

Budapesti Közösségi Helyünk Szűzanyánk gondoskodásának és szeretetének a jele. Mozgalmaink folyamatos megújulását látva azt érzékeljük, hogy új víziók, vágyak élnek a budapesti lelki központ iránt. Az, hogy az épület teljes egészében a rendelkezésünkre áll, új távlatokat nyitott, ugyanakkor felelős és átgondolt válaszokat igénylő kihívások elé is állít bennünket. Ez a meghatározó jelentőségű időszak, még ha bizonytalanságot szül is bennünk, mégis arra indít, hogy Háromszor Csodálatos Anyánkra tekintsünk, próbáljuk meg az Ő vágyát, vezetését jobban érzékelni, és gyermeki bizalommal teljesen ráhagyatkozni. Mindezek mellett azt is érezzük, hogy a mi hozzájárulásunkat, elköteleződésünket is egyre erősebben kéri. Mindezeknek a vágyaknak, vízióknak érezékelésére a közös gondolkodás érdekében KH színódust tartunk február 13–14-én. Fontos, hogy felismerjük, mire hív minket Mária, miként erősödhetünk meg az Ő szeretetében és küldetésében mint lelki, anyagi és fizikai felelősséget vállalni tudó közösség. Idei jelmondatunkhoz kapcsolódva hisszük, hogy Mária viszi végbe az átalakulás csodáját. E cikk megjelenésekor a színódus már lezárult, és reményeink szerint világosabban látjuk az előttünk álló irányt.

Ezt a felelősséget érezték meg azok az elkötelezett fiataljaink is, akik szeptember óta rendszeresen találkoznak a KH-n. December 18-ra szép adventi jótékonysági koncertet szerveztek a Közösségi Hely költségeinek fedezésére. Megható volt látni a lelkesedésüket és az összefogást, a szívből jövő műsorszámuk pedig lelkileg felemelőek voltak karácsony ünnepére készülvén!

A felújítás szépen halad, bár kicsit csúszik az átadás. Reményeink szerint nemsokára birtokba vehetjük a megújult, szép részeket. Szeretnénk teljes szívünkkel megköszönni mindazokat a lelki és anyagi felajánlásokat, amelyekkel a KH-t támogatjátok, nélkületek nem tudnánk sem az építkezést befejezni, sem a rezsiköltségeket fizetni. Kérjük, hordozzátok továbbra is budapesti Kedvenc Helyünket!

Semmit Nélküled semmit nélkülünk – Budapesten is.

Emelkedő zuhanás

„Az emberélet útjának felén egy nagy sötétlő erdőbe jutottam” – Dante az 1300-as években írta ezt a nemes egyszerűségű sort, ami az emberiség egy ősidőktől fogva létező tapasztalatát önti szavakba. Létezik egy időszak az életünkben – legtöbbször a középkorúság elérésekor – amikor a korábbi életcélok értelmüket veszítik, a korábbi megoldásaink már nem működnek, és nem találjuk az előre vivő utat. Egy mély és elkerülhetetlen krízis, amikor azt érezzük: „miért nem jó semmi, amikor minden jó is lehetne”?

A régi idők ezt a tapasztalatot többféle formában ragadták meg. „Az ördög kormos fivére” című Grimm mesében a leszerelt katona nem találja helyét a világban, így tehetetlenségében az ördög mellé szegődik el, ahol a legnyomorúságosabb körülmények között hét évet kell leszolgálnia, cserébe egy ígéretért, hogy a szolgálat leteltével szabaddá válik, és nem kell többet éheznie. Az Arthur mondakörben a hős fiatalon megtalálja helyét a világban, családot alapít, és nagy sikereket ér el, de utána mindig bekövetkezik részleges vagy teljes bukása.

Avilai Szent Teréz, aki 18 évesen a szülői házból elszökve mély és való-

di elhivatottságból öltözött be karmelita nővérek, 40 éves korára komoly válságba került a hivatását illetően. Loyolai Szent Ignácot a krízis már jóval korábban, 30-as éveiben egy harctéri sebesülés következtében érte utol, amikor arra kényszerült, hogy hosszú ideig ágyban fekvődjön, és mindössze két könyvet talált, amivel elfoglalhatta magát, egy Jézus életéről, és egy a szentek életéről szólót.

A mai kor egyik legnagyobb illúziója, hogy az élet lineárisan halad előre: egyre feljebb, egyre sikeresebben, egyre látványosabban. A valóság azonban egészen más. Az életnek íve van, és ezen az íven a hátralépések és a megtorpanások szükségszerű állomások. A krízis – bármennyire szeretnénk elkerülni – elkerülhetetlen. Kiválthatják az életszakasz-váltások, komolyabb nehézségek, a családi helyzetek átrendeződése, vagy legtöbbször egyszerűen csak az idő múlásával, az élet végességével való szembenézésünk is. Ez gyakran értelmetlenség-érzéssel, motivációvesztéssel, kapkodással jár. Úgy érezzük, hogy ami eddig vitt előre, már nem működik – és ez igaz is. De nem azért, mert elrontottuk az életünket, hanem mert új szakaszba érkezünk.

A tisztánlátást nem segíti az sem, hogy a mai világ a fiatalság kultuszát és a végtelen külső élményszerzést hajszolja, az élet második felét pedig sokszor pejoratív megnevezésekkel illeti: B oldal, lejtmenet. Nagyon kevés olyan emberi életet látunk magunk előtt példaként, mely mindvégig méltósággal teli, és az utolsó pillanatig meg van töltve tartalommal.

Az életközepi válság a krízisek között is kitüntetett helyet foglal el, mert itt pont azok a keretek vesznek el, amik a korábbi ne-

hézségek idején irányt mutattak. Amikor fiatalok vagyunk, az életfeladatok világosak: családot alapítunk, szakmát választunk és előteremtjük az anyagi feltételeket. A helyes út itt egyértelmű, csak sokszor nehéz megmaradni rajta, de a felelősség, amit vállaltunk, eligazít és megtart. Azonban ha mindezeket már teljesítettük, hirtelen megszűnik előttünk a kikövezett út.

Merre tovább ebben a helyzetben?

.....

...miért nem jó semmi,
amikor minden jó is lehetne?

.....

Dönthetünk úgy, hogy gyorsan mindent bepótolunk, amiből kimaradtunk, és mindent újrakezdünk, csak más díszletek között. Dönthetünk úgy, hogy elmenekülünk a helyzetből. A tapasztalat azonban az, hogy ez az életszakasz akkor tud gyümölcsözővé válni és az élet megélésének egy újabb szintjére emelni bennünket, ha nem ijedünk meg az előttünk sötétlő alagúttól, hanem bátran nekivágunk.

Az út sokszor hosszú és reménytelen. De ne feledjük, ez az idő nem elvesztegetett idő, hanem a belső átalakulásunk ideje, amikor is hagyjuk, hogy Isten a mélyben dolgoz-

zon rajtunk. Jézus Lázárt is csak negyednapra támasztotta fel. Bár jó barátja volt, amikor „meghallotta, hogy beteg, még két napig azon a helyen maradt, ahol volt”, s hagyta négy napon át a sírban nyugodni.

Mit tehetünk mi, hogy átérjünk az alagút túlsó felére?

Az út konkrét földi lépésekkel kezdődik. Kezdjük a testünkkel: mert a test a lélek temploma! A tudatosabb életvitel, a mozgás, a pihenés, a mértékletesség nem öncél, hanem életünk újrarendezésének első lépése, az alapozás, hogy életünk második felében is tettekre képesek tudjunk maradni.

Ugyanilyen fontos a lélekkel való munka, ne hallgattassuk el a belső hangokat! Először is béküljünk meg a múltunkkal! Ha megkísért az a gondolat, hogy a múltban elrontottuk valamit, segít, ha tudatosítjuk magunkban, hogy Isten akkor is velünk volt, amikor az akkori döntéseket meghoztuk. Engedjük el azt a képet, amit elképzeltünk magunkról, a be nem teljesült vágyainkat, a „mi lett volna ha” kérdéseket! Mindez veszteség, és nem megy fájdalom nélkül. Segíthet, ha cserébe időt szentelünk annak, hogy szemléljük, amit viszont elértünk. Beszélgessünk róla a társunkkal, és örüljünk neki! Az elmúlt éveknek vannak gyümölcsei: elköteleződünk, családot alapítottunk, gyerekeket neveltünk, a hivatásunkban komoly tapasztalatra és szaktudásra tettünk szert, remélhetőleg a személyiségünk is formálódott, és jobb emberekké váltunk az évek alatt.

Fogadjuk el a sebeinket! A tanítványoknak való megjelenésekor Krisztus is a sebeivel igazolja magát a hitetlenkedő Tamás előtt. Úgy tűnik, a sebeink tesznek minket igazán egyedivé. Ha visszagondolunk életünk meghatározó pillanataira, öröm és fájdalom egyforma fontossággal bír. A sebeink fontosak, és nemcsak mint önazonosságunk meghatározói. Ha nem azon kesergünk, hogy miért történhetett meg mindez velem, hanem azt a kérdést teszem fel, hogy hogyan használhatom mindezt mások szolgálatára, komoly erőforrássá válhatnak életünkben. Hajós Alfréd olimpiai bajnok úszó és a margitszigeti uszoda tervezője

lett, miután édesapja rakodómunkásként véletlenül a Dunába esett és megfulladt.

Törekedjünk arra, hogy erősödjünk az önismeretben! Kezddhetjük ezt az utat is apró lépésekkel, gyakoribb gyónásokkal, a kérdésekre adott őszinte válaszokkal – legfőképp önmagunknak, de másoknak is –, hogy jobban megismerjük erősségeinket és gyengeségeinket. Ha mindez meghaladja az erőnket, külső segítséget is igénybe vehetünk. Ne feledjük, házastársunkon keresztül a Jóisten szól hozzánk, az általa szerezett(!) tartott tükörben gyakran könnyebb megismerni önmagunkat. De lelki vezetőhöz, pszichológushoz is fordulhatunk, vagy támaszkodhatunk házaskörünkre, plébániai lelki csoportokra is.

És hogy mi vár ránk az alagút túloldalán?

Az alvilágból hét év után szabadulókatona észreveszi, hogy mindaz a szemét, amivel az ördög a hátizsákját teletömte, a világba visszatérve arannyá változott. Az Arthur mondkörben a hős bukásából felállva talál igazán magára, és akkor győzelme már nemcsak a saját javát, hanem az egész közösség felemelkedését szolgálja.

Vár ránk egy emelkedő zuhanás, egy út, amivel Pilinszky János „Egyenes

labirintus” című versében azt a visszahullást írja le, amikor visszatérünk oda, ahonnan indultunk: Istenhez, önmagunkhoz. Az alagút túloldalán más emberekként jövünk ki, igazabban, szabadabban. Megtaláljuk – nem kitaláljuk – valódi identitásunkat, és ösztönzést kapunk, hogy ezt a tudást már ne csak saját magunk, hanem az általunk szolgált közösség javára fordítsuk.

Az életnek íve van, és ezen az íven a hátralépések és a megtorpanások szükségszerű állomások.

Lehet, hogy a felismerés teljesen új utakra hív majd, mint Loyolai Szent Ignácot. De az is lehet, hogy megerősít minket abban, amit korábban választottunk, mint Avilai Szent Terézt, aki ekkor tért meg véglegesen, s mindent, amiért nagyra tartjuk őt, ezután vitt végbe. *„Az, amit addig éltem, az én életem volt. Az pedig, ami ekkor kezdődött, Isten élete bennem”* – mondta. Nővértársai pedig arról számoltak be, hogy ezután teljes erővel vetette bele magát a küzdelembe, belső élete pedig gyorsan és meredeken emelkedett fölfelé a misztikus magasságokba. Egy alkalommal látták, amint a templomban egy méter magasan lebeg a padló felett, és az arcából különleges fény sugárzik.

A szív kertje

Volt egyszer egy kisfiú, akit Máténak hívtak. Máté jó gyerek volt, de bizony gyakran felmérgesedett! Ha valami nem sikerült, csúnyán beszélt, és utána mindig fájt egy kicsit a szíve.

Esti imánál felsóhajtott: „Bárcsak meg tudnék változni!” Eszébe jutott, hogy anya és apa a háziszentélyben mindig Máriát hívja segítségül, ő is ezt kérte tehát: Mária, kérlek, segíts rajtam! Szeretnék jobb lenni! Álmában aztán egy szép kertben járt, a kert közepén világoskék ruhában, mosolyogva várta őt Szűz Mária. Máté biztos volt benne, hogy csak ő lehet.

– Látod ezt a kertet? – kérdezte tőle Mária. – Ez a szíved kertje.

Máté körülnézett. Sok szép virágot látott, de több helyen gaz is nőtt. Ezeken a helyeken lekókadtak a szép növénykék.

– Ezek a gazok a harag, az irigység és a türelmetlenség – mondta Mária. – Nem baj, hogy ott vannak. A fontos az, hogy gondozni akarod-e a kertet?

– Igen... de nem tudom hogyan – felelte Máté félénken.

Mária lehajolt hozzá, és egy kis locsolókannát adott neki.

– Minden jó gondolat, minden kedves szó, minden bocsánatkérés olyan, mint egy csepp víz. Apró dolgok önmagukban, de ettől nőnek a szeretet virágai a lelkünkben.

Máté meglocsolt egy virágot, és az rögtön kicsit szebb lett.

– Ne feledd – mondta Mária –, hogy nem kell egyszerre tökéletesnek lenned! Én mindig melletted vagyok, amikor megpróbálsz.

Ekkor Máté felébredt. Másnap, amikor majdnem mérges lett az iskolában, eszébe jutott a kert. Vett egy nagy levegőt, és inkább csendben maradt. Este pedig újra imádkozott, hogy sikerüljön kitartania a jóban. A kert lassan, napról napra szebb lett, ahogy a szívében egyre inkább törekedett jónak lenni.

Kérdések óvodásoknak:

- Milyen volt a kert?
- Ki segített Máténak?
- Mit csinál a locsolókanna a kertben?
- Te mikor szeretnél kedvesebb lenni?

Kérdések iskolásoknak:

- Mit jelképez a kert?
- Milyen „gazok” lehetnek a szívünkben?
- Hogyan tud segíteni nekünk Szűz Mária a mindennapokban?
- Mi az a „kis jó döntés”, amit ma meg tudsz tenni?

Ima:

Drága Szűz Mária! Köszönöm, hogy szeretsz engem. Segíts, amikor nehéz jónak lennem! Taníts türelmesnek, kedvesnek lenni, gondozd a szívem kertjét mindennap! Ámen

Feladat:

Rajzold le a szíved kertjét!

(virágok = jócselekedetek, imák, gaz = hibák, nehézségek)

Színezz ki egy virágot,
ha ma jót tettél!

Karikázd be, ami segít ennek a kertnek szépülni!

segíteni másoknak

kiabálás

bocsánatkérés

kedves szó

irigység

Élet a kulisszák mögött: így építjük a jövőt

Kedves Schönstatt Család!

Mindannyian tudjuk, hogy Óbudavár és a Szentély a szívünk csücske. Ide járunk feltöltődni, itt érezzük otthon magunkat Szűzanyánknál. De talán kevesebben látjátok, hogy mi történik akkor, ha „kilépünk” a komfortzónából, és egészen új utakon indulunk el. Már több mint két éve dolgozom Magyarországon „teljes gőzzel” az ifjúságért, mely számunkra, schönstatt-atyák számára egy új kezdet, hiszen Tilmann atya óta közösségünkben senki nem volt itt állandóan jelen. Szeretném most megosztani veletek két olyan szívügyemet, melyek csendben indultak, de mára – Isten kegyelméből – gyümölcsöző missziókká váltak. Tanúságot szeretnék tenni arról, amit a lapunk címe is hirdet: Mária viszi végbe az átalakulás csodáját. Jómagam nap mint nap a saját szememmel láthatom ezt a csodát egészen új közegekben is!

Nagy kihívás katolikus iskolákban, hogy hogyan lehet ma megszólítani a kamaszokat. Erre válaszként alapítottam a **Tükörképzést**. Ez nem egy hagyományos vallásos tábor, melyet a hit számára nyitottaknak szervezünk, hanem itt egész középiskolás osztályokat fogadunk Óbudaváron, kamaszokat, akiknek nagy része nem jár vasárnap templomba. A Tükörképzést tartó két tréner célja nemes egyszerűséggel: teret adni nekik, hogy tükörbe nézzenek, és feltegyék a kérdést, kik is ők valójában, milyen értékeik vannak, hogyan látják őket a társaik, és hogy megérezzenek valamit abból, hogy hogyan látja őket Isten. Hálás vagyok az elmúlt időszakért, mert bár az első Tükörképzés csak 2024 júniusában indult, azóta valóságos „nagyüzemben” vagyunk. 2025 végéig tizenkilenc osztályt fogadhattunk Óbudaváron, ami több mint ötszáz diákot jelent. Minden alkalommal megélem az átalakulás csodáját. A program része 5-6 óra imádság is, melyek által sokan életükben először tapasztalják meg Isten szeretetét, Szűzanyánk szentélyben való jelenlétét és az istenkapcsolat értékét. Látom a gyerekeken a változást a pár nap alatt: megnyílnak, elcsendesednek, kapcsolódnak, növekednek. Egyik előző Oázisban olvashattátok a diákok lelkes visszajelzéseit is, melyet a Tükörképzés végén fogalmaztak meg írásban. De nem mi térítjük őket, mi csak teret nyitunk a növekedésre – az átalakulást a Szentlélek és a Szűzanya végzi a szívük mélyén.

.....

...kivinni schönstatti karizmánkat az utcára és az iskolákba, „új embereket” formálni és megújítani az Egyházat és a társadalmat!

.....

A másik nagy örömöm az **Élesztő**. A név is mutatja a vágyamat: ahogy a kovász átjárja a tésztát, úgy szeretném, ha a fiataljaink átjárnák a társadalmat az örömhírrrel. Ez a történet négy éve kezdődött Kozármislenyben, akkor még csak kilenc fiú lelkesedésével. Mára ez a mag szárbá szökkent, és idén már négy nagy többnapos missziós akciónk van – **Szentgotthárdon, Győrszentivánban, Kaposváron és Budapesten** –, melyeken összesen több mint száz fiatal vesz részt aktívan. Az Élesztő a konkrét tettekről és a találkozásról szól. Járjuk a plébániákat, ahol bekapcsolódunk a helyi életbe, de nem félünk bekopogni kettesével lakásokba sem, vagy éppen az utcán beszélgetésbe elegyedni az emberekkel. Tartunk rendhagyó, interaktív iskolai hittanórákat a diákok nyelvén, zenével és dicsőítéssel visszük ki az örömhírt a terekre, és a plébániatemplomokban esténként kreatív imádságra hívjuk az embereket. Fantasztikus látni, ahogy ezek a fiatalok – akiket kísérek – nem félnek kiállni a hitükért, bizonyítva, hogy az Egyház igazan fiatal.

Talán felmerül bennetek a kérdés: nem visszük-e túlzásba a „kifelé” figyelmet? Nem kellene inkább a meglévő fiúcsoportjainkra összpontosítani? A válaszom és a tapasztalatom egyértelmű: éppen ellenkezőleg! Ezekkel a

projektekkel valósítjuk meg legmélyebben alapítónk, **Kentenich atya ál-mát**, aki nem egy zárt „múzeumot” álmodott, hanem egy mozgásban lévő apostoli közösséget, amely kovászként hat a világban. Legyen szó a Tükörképzésről, az Élesztőről, vagy éppen a Szent Imre és Szent Margit iskolák diákjainak tartott bér má lkozási felkészítőinkről, a cél mindig ugyanaz: ki-vinni schönstatti karizmánkat az utcára és az iskolákba, „új embereket” for-málni és megújítani az Egyházat és a társadalmat!

Azt tapasztalom, hogy ez a missziós lelkület nagy erővel hat vissza a **Schönstatti Fiúmozgalomra** is. Azok a schönstatti fiúk, akik az Élesztő-ben vezetőként segítenek, megerősödnek hitükben és schönstatti identitá-sukban, megélik, hogy schönstattnak van válasza a mai kor kihívásaira, és lelkesedést kapnak a gyümölcsözőséget látva. Ráadásul a projektek résztve-vői – a nem schönstatti élsztős fiatalok, a tükörképzéses diákok, a bér má lko-zók – megízlelik egyedülálló schönstatti pedagógiánkat és légkörünket, és sokan közülük éppen emiatt csatlakoznak a Fiúmozgalomhoz, friss lendüle-tet hozva közösségeinkbe.

2026 nagy feladata a Fiúmozgalom elnöksége számára, hogy közösségünk-ben olyan közegeket teremtsünk, mely befogadja ezeket az érdeklődő fiúkat,

és elvezeti őket a Schönstatt melletti elköteleződéshez. Dolgozunk az egyetemista és a középiskolás csoportjaink alkalmainak a mélyítésén, vezetőképzőink újrarendelésén és a fiúmozgalmunk hosszútávú fejlődésén.

Miért osztom ezt meg veletek? Mert egyrészt ugyanazon Schönstatt Család tagjai vagyunk, így ezek a sikerek családunk sikerei, melyeknek együtt örülhetünk. Másrészt örülök, ha támogattok ezekben a projektekben: ha középiskolás gyermekeitek osztályfőnökének meséltek az óbudavári Tükörképzésről, hiszen ha eljönnek a következő tanévben, az egész osztály profitál belőle! Vagy meséltek az egyetemista/középiskolás gyermekeiteknek az ÉlesztŐről, és/vagy imáitokban kíséritek a missziókat. Vagy segítetek – és sokan vagytok, akik ezt már teszitek – a Fiúmozgalom táborainak, és egyéb programjainak a szervezésében, új csoportok indításában.

Kérlek titeket, imádkozzatok továbbra is értem és Palásthy Gergőért, akinek novemberben lesz a diakónus szentelése Schönstattban, hogy hűséges eszközei maradhassunk ennek a csodálatos átalakulásnak – bent a szentélyben, és kint a világban is!

Csermák Péter, Schönstatt-anya

.....
...a fiataljaink
átjárnák a társadalmat
az örömhírről.
.....

KIT 2025 tél – Benned megnyugodva

Egy szervező írása:

2025. december 12. és 14. között került sor a schönstatti fiatalok első téli Középiskolás Ifjúsági Találkozójára, méghozzá nem is akárhogyan – az év második KIT-je a valaha volt legnagyobb résztvevő számot hozta, ami annak minden velejárójával egy korábbiaktól sok ponton eltérő programot eredményezett.

Jó volt látni, hogy ennyi fiatalnak fontos a Jóisten és hogy összeköt minket a hitünk.

A hétvége mottója így hangzott: „Benned megnyugodva”. Ez a mondat alapozta meg a hétvége lelki ívét, aminek része volt a hagyományos péntek esti zárándoklat, éjszakai szentségimádás, szombat hajnali mise, és csendes idővel egybekötött lelki impulzus. A lelki programok során kapott gondolatokat és tapasztalatokat kiscsoportokban osztottuk meg egymással.

Emellett megjelentek a KIT-en megszokott szórakoztató programok is, szombat délután különböző workshopokon töltötték a résztvevők az időt. Lehetőség volt kézműveskedésre, relaxációs programokon való részvételre, gyónásra és lelki beszélgetésre Péter atyával, imára és dicsőítésre a kápolnában, illetve az érdeklődők a középiskolás Élesztő missziós programjairól is hallhattak. Szombat este a kiscsoportok előadásait is megnéztük, majd éjszaka nyúló táncház, teaház és beszélgetés következett.

Ezek után a vasárnapi mise és aratás – bár egyesek számára fáradtan –, mindenképp sok hálával és örömmel telt. Hálát adtunk Istennek a KIT-ért, az eltöltött időért és a sok kegyelemért, ami a hétvége alatt ért minket, és bár sokan csalódottak voltak a program végén, a jó hír az, hogy nem kell sokat várni, hiszen tavasszal is lesz KIT (március 27–29.) – szeretettel várunk oda is minden középiskolást.

Egy résztvevő írása:

Szerintem azért élvezetes a KIT, mert tele van változatos programokkal: együtt éneklés, beszélgetés, ima, séták, társasjátékozás, tánc, csapatmunka, dicsőítés és találkozások.

Olyan tapasztalatokat szerezhet az ember egy hétvége alatt, amiket a mindennapokban is hasznosíthat. A mostani KIT-en pedig emellett, hogy ren-

geteg fantasztikus emberrel beszélgettem, volt olyan rész is, ahol egyedül lehettem, saját magamra figyelhettem, és kicsit kiléphettem a mindennapokból. Megtapasztalhattam azt, hogy milyen az, amikor megállok, és megélem a pillanatot.

Ebben sokat segített az a lehetőség, hogy leadhattuk a telefonunkat a hétvége elején (természetesen akármikor visszakérhettük). A programok pedig olyan jók voltak, hogy nem is hiányzott az, hogy elővegyem, és megnézzek rajta valamit.

Sok új embert ismertem meg különböző érdeklődési körökön keresztül, de rengeteg régi baráttal is újra találkozhattam. Tele volt ez a három nap lelki morzsákkal, amik még élvezetesebbé tették az egészet. Sokszor dicsőítettünk, reggel és este is együtt imádkoztunk, voltak szentmisék és még gyónási lehetőség is.

Jó volt látni, hogy ennyi fiatalnak fontos a Jóisten, és hogy összeköt minket a hitünk. Úgyhogy aki egy jó közösségre vágyik, ahol akármennyit beszélgethet, barátokat keres, vagy csak szimplán csodás embereket, szeretne egy kicsit kiszakadni a hétköznapi napokból vagy lelki élményre vágyik, annak nagyon tudom ajánlani, mert biztos, hogy nem marad élmények nélkül.

Lánymozgalom a közösségi felületeken

Kedves Schönstatt Család!

Az idei adventben a lánymozgalom négy vezetőjével szerettünk volna egy kis lelki tartalmat készíteni a lányoknak, amit meg is valósítottunk, M. Julie nővér ötlete nyomán, rövid videós formátumban. Fontos volt számunkra, hogy azok a lányok, akik vágnak egy kis impulzusra az adventi időszakban, fordulhassanak hozzánk ezzel a kívánságukkal. Emellett az adventi videók szuper lehetőséget adtak nekünk arra is, hogy bemutatkozzunk mint új vezetőség. Mind a négy héten egy-egy gyertyagyújtó videó került ki a különböző lánymozgalmi oldalakra (facebook, instagram). A visszajelzés is pozitív volt, többen örültek neki, hogy amikor „feldobta” nekik az algoritmus a videókat, picit megállhattak, elmélyülhettek, elmélkedhettek velünk. Ez a „pár perc nyugi” kicsit összehozott minket, lányokat az adventi készülődés alatt.

A videók továbbra is elérhetőek a lánymozgalom instagram és facebook oldalain.

Egy másik örömteli hír, hogy elindult a lánymozgalom új hírlevele. Minden hónap 18-án mindenki, aki feliratkozott a lánymozgalmi hírlevélre, megkapja az adott hónapra készült elmélkedést és üzenetet, ami a lelki munkacsoportnak köszönhetően mindig nagyon igényesre és szépre sikerül, örömmel ajánlom mindenkinek olvasásra! A hírlevélre a lánymozgalom megújult honlapján keresztül tudtok feliratkozni, vagy az alábbi QR kód segítségével.

Régenhart Bernadett

lánymozgalmi
hírlevél
feliratkozás

lánymozgalmi
facebook

lánymozgalmi
instagram

lánymozgalmi
honlap

Portréning hétvégék

A novemberi és a januári portréning alkalmaink nagyon jó hangulatban teltek, és még jobban megerősödött a közösségünk iránti elhivatottságunk.

Novemberben Óbudaváron találkoztunk, az ott töltött időnk igazán kegyelmekben gazdag volt. Tanultunk Julie nővértől a lelkiismeretről, a szabad akaratról, az üdvözülésről, és hogy ezekben a témakörökben hogyan tudunk Máriára, a mi nevelőnkre és példaképünkre hagyatkozni, és tőle tanulni. Az előadáson kívül részt vehettünk csodaszép szentmiséken, ahol mi zenéltünk, valamint megünnepelhettük két csoporttársunknak, Joó Grétinek és Tóth Pankának a szeretetszövetség-kötését is. Nagyon mélyen érintett minket az ő szertartásuk, és hogy zenei szolgálatban összeérhetett a lelkünk a hétvége folyamán. Az együtt töltött két nap végén a karácsonyi „angyalkázás” keretében húztunk mindannyian, hogy azért, akit húztunk, imádkozzunk az adventben, valamint a legközelebbi találkozás alkalmával valami aprósággal megajándékozzuk.

Decemberben a vizsgaidőszakra való tekintettel nem találkozott az egész csoport, de néhányan így is össze tudtunk futni a KH-n egy közös adventi mézeskalács sütésre!

.....

...minden találkozás egy újabb lépés volt a belső formálódásunk útján.

.....

Legközelebb pedig január közepén találkozott az évfolyamunk, hogy személyesen folytassuk együtt lelki átalakulásunk közös útját. Ezt a hétvégét Budapesten, a KH-n töltöttük, ahol még erősebben éreztük a közösségünk összetartó erejét. Ennek a hétvégének a témája a TestTeo (Testünk Teológiája) volt, aminek megvizsgáltuk a kialakulását, értelmét, és azt, hogy mit üzen számunkra. Hogy mit mond Istenről a testünk, mit jelent embernek lenni, hogyan tudunk jól szeretni, és mi a legnagyobb vágya az embernek. Szombaton sort ejthettünk a karácsonyi ajándékaink átadására, ami nagyon vidám hangulatban telt el, és igazán jó volt nézni a lányok arcát, ahogy hálával és örömmel tekintett mindenki az ajándékára. A hétvégén egy kerekasztal-beszélgetésben volt részünk Emmánuel atyával, aki végtelen türelemmel és kedvességgel csatlakozott hozzánk egy szentmise és a beszélgetés idejére. Vasárnap a szövetség napján mi készülhettünk zenei szolgálattal a Szentélyben, ahol több schönstatti család is csatlakozott hozzánk a szövetség megújítására.

Hálás szívvel tekintünk vissza ezekre a hónapokra, hiszen minden találkozás egy újabb lépés volt a belső formálódásunk útján. A közös zenélések, a mély beszélgetések és a Jézussal töltött imák mind-mind megerősítettek minket abban, hogy közösségben úton lenni Isten felé az egyik legnagyobb ajándék, és minél közelebb kerülhetünk a keresztyéhez, annál nagyobb boldogság lesz a szívünkben. Izgatottan várjuk a februári hétvégénket, és imádkozunk azért, hogy a kapott kegyelmeket a mindennapjainkba is be tudjuk építeni.

Lánytáborok

Kedves Lányok! Kedves Szülők!

„Ti vagytok az én Élő Koronám!” (Kentenich atya)

Igeen, elértünk újra ehhez a pillanathoz! Már csak egy félév választ el minket a lánytáboraink mókájától, az újbóli találkozás örömmámorától és hogy ezáltal újra megtapasztalhassuk lányközösségként egy egységben a Szűzanya mély szeretetét és Jézus sok-sok kegyelmét!

Idén is sok-sok vidámság, nevetés, játék, kaland, beszélgetés és mélység vár Rád! Itt van a helyed, gyere, és hozd el a tesódat, unokatesódat, barátnődet is! 😊 Íme az időpontok:

☺ 6-8 évesek tábora	2026. augusztus 11-16. – Balatoncsicsó
Kapcsolattartó: Hidvéghi Júlia +36 20 428 5953
hidveghij@gmail.com
☺ 9-11 évesek tábora	2026. június 24-28. – Balatoncsicsó
Kapcsolattartó: Régenhart Bernadett +36 70 335 7952
regenhartb@gmail.com
☺ 12-14 évesek tábora	2026. július 19-24. – helyszín még egyeztetés alatt
Kapcsolattartó: Szigeti Anna +36 30 938 8017
szigetianna2004@gmail.com
☺ 15-17 évesek tábora	2026. július 27. – augusztus 1. – Balatoncsicsó
Kapcsolattartó: Bogdányi Boróka +36 20 540 0095
boroka.bogdanyi@gmail.com

Készüljetek, nemsokára visszaszámlálás! ☺

2026. február 21-én fog indulni a jelentkezés az adatbázison keresztül.

Fiútáborok

Kedves fiúk és szülők!

Ha nyár, akkor fiútábor, hiszen hol máshol lehetne ennyi koszt és jóbarátot, élményt és tapasztalatot összeszedni?

- ☺ Táboraink helyszíne idén a **Széles-forrás, Monostorapáti** közelében.
- ☺ A **felsős** korosztály tábora **július 11-től július 18-ig** tart.
- ☺ Az **alsós** korosztály tábora **július 18-tól július 24-ig** tart.
- ☺ Figyelem! Idéntől a **középiskolás** korosztályt a táborvezetői csapatokba várjuk majd.

További információk és jelentkezés az adatbázisban!

Impresszum

A nyári Oázis címe: **Otthonunk, Óbudavár**
Örömmel várjuk életpéldáitokat, írásaitokat!
Lapzárta: **május 1.**

OÁZIS 2026. tél, XXXVI. évf. 1. (111.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Család) lapja.
Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.
Tel.: 06-87/655-014
oasis@schoenstatt.hu, www.csaladok.schoenstatt.hu/oasis

- Főszerkesztő: Bartal Gergő és Orsi
- Készítették: Alföldi Zoli és Ági, Bandár Márton, Beretzky Ágnes, Brcar Julie nővér, Czigányik Zsolt és Ébényi Anna, Csabai Márti, Csermák Péter, Fleischer Andi, Forgács Márton és Kitti, Gidófalvy Elemér és Andi, Gyenese Balázs és Csilla, Hungler Adrienn, Kóczán-Vörös Viola, Kondorosy Előd, Kozma Jutka, Lippai Fanni, Lippai Judit, Maros Anna, Molnár Tomi és Orsi, Monostori Bálint, Ozsvári Imri, Ozsvári Rozi, Régenhart Berni, Szabó Bálint és Anna, Szabó Jónás, Szelestei Rita, Szigeti Anna, Szili Ilus, Ther-Illésy Zsuzsi, Tóth Misi, Török Péter és Orsi, Uzsálné Pécsi Rita, Varga Károly és Erika, Vissi Blanka és még sokan mások...
- Fotó: pixabay, canva, pexels, unsplash, freepik és közösségünk tagjai
- Szöveget gondozta: Schumickyné Könyves Tóth Ildikó, Radnai István és Márti
- Képválogatás, borítószerkesztés: Tóth Balázs és Tóthné Marek Eszter
- Grafika: Ozsvári Imri, Jóna-Gál Kata
- Tipográfia: Heiszer Erika
- Nyomás: cmyk Press

Az Oázis éves költsége (postaköltséggel) 4000 Ft.

Az újság megrendelhető az oasis@schoenstatt.hu e-mail-címen.

A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtyük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok a Családok a Családért Egyesületet!

Számlaszám: 73200134-10000434 (közlemény: oázis)

Szentháromság Isten!

Te meghatározott céllal és másoknak küldött ajándékkal hívtál meg minket az életre. Vezess, kérünk, mindnyájunkat, hogy halk hangodat és hívásodat jól érzékeljük! Szeretnénk igent mondani a nekünk szánt feladatra, és mindennapi hűséggel abban neked szolgálni szeretetből, akár rejtekben, akár nyilvánosság előtt. Adj nekünk kitartást, hogy ne az emberi elismerés legyen célunk és erőnk egyetlen forrása! Te nagyra értékeled a csendes hűséget az elvállalt feladatokban, és nem a feladat nagysága teszi számodra azt értékessé, hanem a szeretet, amellyel a munkát végezzük. Fogadd el a mai munkámat, melyet teljes szívvel neked ajánlok az Egyház megújulásáért!

Szűz Mária, Egyház anyja, könyörögj érettünk! Amen

A következő szám:
Otthonunk, Óbudavár

